

Poština plačana v gotovini.

Letnik LVII

Avgust 1940

Štev. 8

Vsebinska 8. št.: Naslovna slika: **Franciški samostan Brežice**. — Slovesen obhod na dan pred praznikom naše ljube Gospe Angelske, da se naznani začetek tako imenovanega »Porcijunkulskega odpusta« 225. — Krščanska družina 227. — Bog je ustvaril zemljico, o zemljico... 229. — Baraga, apostol treznosti 230. — Brodnik Jona 233. — Zlati jubilej redovnega življenja treh slovenskih frančiškanov 234. — Sestane voditeljev III. reda na Brezjah 236. — Zlata maša pri tretjerednem shodu v Nazarjih 237. — Zlatomašnik govori 238. — Sveti Rok 239. in 240. — † Marija Turk 240. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 242. — S. Marija Celina od Darovanja 243. — Franciškova mladina: Poročilo Zveze velikih sester sv. Klare v Mariboru 246. — Zveza velikih Klar v Ljubljani leta 1939/40 248. — Ob 100-letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja 249. — Razgled po svetu 251. — Pax et bonum 254. — In naj molijo za mrtve... 255. — Nova knjiga 256. —

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Franciški samostan. — številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495. Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimska serafinski koledar za leto 1940

A v g u s t

1	Č	Vezi sv. Petra ap., Makab.	17	S	PO.	S. Rok sp., Hijacint sp.
2	P	PO. Porcijunkula - Marija ang.				
3	S	Čm. Najdba sv. Štefana 1. muč.	18	N		14. pobinkoštna nedelja B. Beatrika in Pavla dev. S. Ludovik šk., Jan. Eudes S. Bernard, c. uč. S. Ivana šantalska, vd. Sedem veselj B. M. Dev. S. Filip Benicij sp. S. Jernej ap.
4	N	PO. 12. pobinkoštna nedelja S. N. O. Dominik sp. Marija Snežna	19	P	PO.	
5	P	Spremenjenje Gospodovo	20	T		
6	T	B. Agatangel in Kasijan m.	21	S		
7	S	PO. S. Cirijak in tov. muč.	22	Č	VO. PO.	
8	Č	S. Janez-Marija Vianney	23	P		
9	P	PO. S. Lavrencij muč.	24	S		
10	S		25	N	VO. PO.	15. pobinkoštna nedelja S. Ludovik kr., zavet. III. r. B. Timotej in Bernard sp. S. Jožef Kalasanski sp. S. Avguštin šk. in c. uč. Ogblavljenje s. Janeza Krst. S. Roza Liman., Feliks S. Rajmund sp.
11	N	13. pobinkoštna nedelja B. Ludovika vd., Tiburecij	26	P	PO.	
12	P	VO. PO. S. Klara, ustanoviteljica	27	T		
13	T	Čm. B. Janez, Vinc. in Novelon	28	S		
14	S	B. Sanktes in Frančišek	29	Č		
15	Č	VO. PO. Vnebovzetje Mar. Device	30	P		
16	P	PO. S. Joahim, oče Mar. Dev.	31	S		

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek.
Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-VIII.
Avgust

Slovesen obhod na dan pred praznikom naše ljube Gospe Angelske, da se naznani začetek tako imenovanega „Porcijunkulskega odpustka“

1. Na dan pred praznikom N. Lj. Gospe Angelske je v nekaterih krajih ob 12 slovesen obhod po cerkvi ali okoli nje, da se naznani začetek porcijunkulskega odpustka.

2. Duhovnika, oblečenega v bel večerni plašč, ki nese sv. moči (relikvije) n. sv. očeta Frančiška, spremlja asistenca. Med obhodom se poje slavospev na čast sv. Frančišku:

*Poslalo je nebo moža,
vršil je dela čudežna;
nebesa slepim je odprl,
čez morje suho pot utrl.*

*Ko Egipčani so prišli
ob vse, prišel je on bogat.
A bil je ubog, berač nazvan,
bil bednim je v tolažbo dan.*

*Z apostoli je bil peljan
do razodetja novega:
da v siromaštvu je živel
Frančišek le za Kristusa.*

*Postavi tu šotore tri,
ves vnet — kot Peter govori.
Saj po njegovem vzgledu je
zapustil brez pridržka vse.*

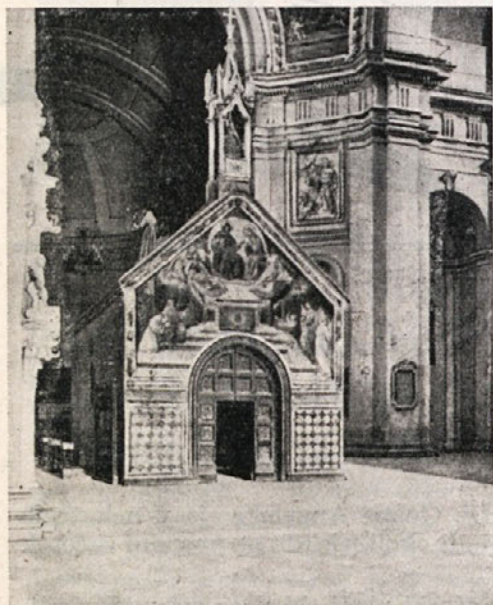
*Besedi božji, milosti
se ves pripravljen prepusti
in poln ponižne vdanosti
proslavlja Troedinega.*

*Kot tujec tu — kreposti poln
popravlja trojni božji hram,
ko v blagih dušah Kristusu
postavlja njega vreden dom.*

*Zdaj in ob smrti pridi k nam,
Frančišek sveti, oče naš
in nas otroke Evine
iz spanja zbudi smrtnega. Amen.*

3. Ko se vračajo v cerkev, se poje še slavospev na čast Naši ljubi Gospe Angelski:

*Marija, ti pri Jezusu
izprosiš milost vsakemu.
Pod svoje varstvo sprejmi nas,
ki v tvoji cerkvi molimo.*

Portiuncula pri Assisiju

*Obvaruj nas služabnike
zablod in vsega hudega
in daj, da bomo bali se
edino srda božjega.*

*Če pa nesrečni pademo,
naj greh svoj obžalujemo,
da jok kesanja nam srce
očisti grešnih madežev.*

*Pomagaj nam, da tu zvesto
Frančiška v vsem posnemamo:
v življenju svetem, v treznosti,
v nedolžnosti in čistosti.*

*V molitvi vroči radi se
naj z Bogom pogovarjamo.
Minljivo naj preziramo,
plačilo večno iščemo.*

*Naj nam srce očiščeno
v ljubezni sveti plameni,
ki smo jo Kristusu dolžni
za milost opravičenja.*

*Naj tebi, Jezus, čast doni,
ki rojen iz Device si.
Očetu in Duhu Svetemu
od vekomaj do vekomaj. Amen.*

4. Ko pridejo k oltarju, diakon in subdiakon zapojeta sledeče **VV**:

V. Slavite jo pred vsemi ljudstvi,

O. Ker vam je izkazala svoje usmiljenje.

V. Prosi za nas, naš blaženi oče Frančišek.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

V. Gospod, usliši mojo molitev,

O. In moj klic naj pride k Tebi.

Duhovnik sam poje:

V. Gospod z vami

O. In s tvojim duhom.

Molimo: O Bog, ki si hotel vse dobrote človeštvu deliti po Svoji presveti nad angelov zbere povišani Materi, po Njej nam dodeli, da ki obhajamo spomin na Njeno Tebi posvečeno cerkvico, dobimo zdaj odpuščenje grehov ter obilje božjih milosti, slednjic pa pridemo v družbo zveličanih in veselje rajskega doma.

O Bog, ki po zaslugah blaženega našega očeta Frančiška Svojo Cerkev z novim redom poveličuješ, podeli nam, da bomo po njegovem

zgledu posvetne stvari zaničevali in se vedno nebeških darov veselili.
Po Kristusu Gospodu našem.

O. Amen.

Nato duhovnik in vsa asistenca molijo kleče na spodnji oltarni stopnici 6 očenašev, zdravamarij in čast bodi. Ko so izmolili, podeli duhovnik blagoslov s sv. močmi (relikvijami) sv. očeta Frančiška.

P. HUGO:

Krščanska družina

Žena.

Upam, da si med tem časom nepristransko svojo vest izprašala, če nisi morda tudi sama kaj kriva, da se zakonsko nebo večkrat pooblači ter še kaj zagrmí in zatreska. Gotovo si pri tej ugotovitvi tudi sklenila, da se boš od svoje strani vsega skrbno čuvala, kar bi moglo do tega dovesti. Če te bo pa tvoj Judež Iškarijot, ki je izdal do smrti ti obljubljeno ljubezen in zvestobo, tiral na križevo pot, potem dvigni svoje oči h Kristusu, ki ga je njegov Judež Iškarijot pognal na krvavo križevo pot. To boš gotovo rada priznala, da je bil Kristus nedolžnejši kot ti. S tega stališča ti bo tedaj še lažje sprejeti njegovo vlogo.

Poglej Kristusa! Judje kriče: »Proč, proč; križaj ga!« On pa molči. Oni besne: »Njegova kri pridi nad nas in nad naše otroke!« On pa molči. Oni kot gladen volk pograbijo svojo žrtev in jo vlečejo na morišče. On gre kot jagnje molče v zaklanje. S kakim divjim zadoščanjem pozdravijo njegovo brizgajočo kri. On pa molči. Pijani so svoje zmage, ko ga zagledajo na križu visečega, dobro pribitega med razbojnikoma. On pa molči. Naravnost izzivajo ga, naj vsaj na sebi pokaže svojo božansko moč in stopi s križa. On še vedno molči. In ko slednjic vendar odpre svoja usta, ni groznja, ni tožba, ki prihaja iz njih, ampak prošnja odpuščanja: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

Da, nesrečna žena, Kristusovo vlogo na svojem zakonskem križevem potu kar moč dovršeno igraj, pa boš končno tudi ti zmagala, kot je zmagal On. Ne šele velikonočno jutro, ko je veličasten vstal, je On že na križu kraljeval. Njegovega dragega ljudstva sicer tudi ta njegova vseodpuščajoča ljubezen ni spreobrnila, preveč je bilo zakrknjeno. Upam, da tvoj mož vendar ni tak. Z ljubeznijo, ki vse pretrpi in vse prenese in se na noben način ne da razdražiti, boš tudi njega razorožila in pridobila. Zato karkoli ti mož reče, naj te zaničuje, te zasramuje, vse mogoče očita, kar je res in kar ni, preklinja, molči, kakor je molčal tvoj Gospod.

Morda se ti pa ta vzor prevzvišen zdi. Dobro, ti hočem predstaviti drugega, zgolj človeškega. Blaženo Pavlo Gambaro. Tudi ona ni zadela zakonske terne, kakor ti ne. Pa bolj po krivdi staršev kot svoji. Oni so ji izbrali ženina, plemenitega po krvi, a podleža po duhu. Zato jima ni šlo skupaj. Na široki cesti bi se bila morda še našla. Toda ona mu je, ko jo je povabil s seboj na pota veseljaštva, odločno izjavila, da mu ni tudi svoje duše prinesla s seboj k hiši. Tako sta hodila vsak svoja pota, ona pota bogoljubnosti, on pota posvetnjaštva.

To pa njemu ni bilo prav, kot nobenemu takemu možu ni. Vse si je prizadel, da bi tudi njo na svoja zgrešena pota naravnal. Mu je bila pač

živa izprašujoča vest. Njena pobožnost, njena dobrotelost, da celo njena ljubeznivost napram njemu mu je bila v spotiko. Pobožnjaštvo, zapravljenost in svetohlinstvo ji je očital. In ne le sam, tudi svoje služabništvo je mobiliziral, da so se norčevali iz nje in jo na vse mogoče načine poniževali. Umevno je, da jo je to bolelo. A je na vse molčala. Pa ne s kakim užaljenim, onemoglim molkom, ki je včasih še bolj strupen

Veselimo se, ker
je bila Marija
vzeta v nebo!

odgovor, kot so ga usta zmožna. Bil je molk trpečega Zveličarja. Vso grenkost, ki se ji je razlivala na znotraj, je Bogu darovala za njegovo spreobrnjenje. In ne le to. Njemu in služabništvu je s pristrčno ljubeznivostjo in uslužnostjo vračala vsa ponižanja in zaničevanja.

Dolga je bila ta njena križeva pot. A nekega dne je opazila, da ji nobene žal besede več ne reče. Tudi služabništvo se je začelo vse drugače obnašati napram njej, kot se pač hišni gospe spodobi. A ni ostalo samo

pri tem. Mož je začel ostajati doma, kar je bilo nekaj izrednega. Očividno je iskal novih stikov z njo. S podvojeno ljubeznivostjo mu je utrla pot in razvezala jezik. Nekoč, ko sta bila sama, je zdrknil pred njo na kolena in jo solzan prosil odpuščanja za vse prizadete bridke ure ter se ji zahvalil za vso nesebično ljubezen, s katero mu je vračala njegovo odurnost in surovost. Tudi njo so solze hvaležnosti posilile. Brez besedice kakega očitka sta se po dolgih letih zopet ljubeče objela, nato pa pokleknila, da dasta še Bogu hvalo. Poslej sta bila najsrečnejši par, oba živeča le za Boga in bližnjega. Le žal, da je on kmalu po tej spravi umrl.

Glej, žena, tu imaš zgolj človeški zgled, kako bogato se obrestuje za verno ženo in še za brezvernega moža, če ona na zakonskem križevem potu dobro igra vlogo molččega in ljubečega Kristusa. Pa mi boš morda še rekla, da sem te napotil do prevzvišenega zgleda, češ, glede usode sva si sicer precej podobni, a ona je bila svetnica, jaz sem pa uboga reva, ki sem pri takem možu komaj še malo vere ohranila. No, da boš imela več poguma, pa vzemiva še eno, čisto iz tvoje srede, kateri niti imena ne vem.

(Dalje prihodnjič.)

P. ANASTAZ:

Bog je ustvaril zemljico, oj zemljico . . .

»Bog daj dober dan, očé! Vročé vam je.« »Seveda, človek se mora potiti, če hoče, da kaj zraste. Najprej je treba sejati in saditi. Še plevel se ne bi zasejal, če ne bi veter prinesel njegovega semena, sam Bog vedi odkod.« »To je pa čudno, saj nekateri pravijo, da se je svet sam od sebe naredil.« Pravijo že, toda jaz jim ne verjamem; naj pridejo gledat sem; že 37 let obdelujem tole njivo in tudi druge opazujem, pa še nikoli ni nobena sama obrodila. Zakaj pa tamle na onem travniku ne zraste pšenica ali zelje?«

Preprost človek bi s to svojo modrostjo kar na mestu zavrnil marsikaterega tako zvanega učenjaka, ki je mogoče prebral nekaj knjig in še tiste površno, pa misli, da je zajel učenost z veliko žlico. Vsa njihova učenost je morda v nekaterih tujih besedah, ki jih najbrž še razložiti ne bi znali. To so takšni, ki hočejo dokazati, da svetu sploh ni treba Boga. Priznati je treba, da so kaj takšnega trdili že tudi resni učenjaki. Vsakokrat pa se je izkazalo, da so se v tej ali oni stvari pošteno zmotili in zato napravili popolnoma napačne zaključke.

Zaprte oči! Ne vidite ničesar. Pa kljub temu je nekaj okrog nas. Tako tudi nekaj, pred davnimi tisočletji, ne bi ničesar videli. Pa tudi ni bilo ničesar? O pač. Bog? Kaj še; tega ni treba. Kaj pa? Neka snov. Kakšna? Ne vemo. Torej neka prasnov. Ta snov je bila brez vsake oblike. Le gibala se je. Posamezni delci, atomi imenovani, so se med seboj zamenjavali, tako rekoč plesali. S tem se je snov oblikovala. Iz nerazsodne snovi je po brezmiselnem plesu nezavestnih atomov nastalo krasno vesoljstvo: zvezdnega neba veličastvo in strogi zakoni, zemlje umna uredba in soglasje milijonskih bitij; da so mogli učenjaki malo doumeti smotrnost posameznih zemeljskih pojavov, so morali veliko računati; da so naredili kaj podobnega kakor narava, je bilo treba neskončno veliko misli, medtem ko narava ustvarja ta čuda brez vsakega razmišljanja in računanja.

Za snov ima latinski jezik besedo materija. Zato se ljudje, ki mislijo, da se je svet kar tako razvil iz materije imenujejo materialisti.

Prav nič pa tudi materialisti ne vedo povedati, odkod je tista prava snov. Nekdo jo je moral ustvariti; poleg tega je za tako modro ureditev sveta potreben razum; snov, materija ga pa nima; torej mora nekdo drug voditi svet s svojim umom; in to bitje je Bog.

O tem so bili prepričani že pogani davno pred Jezusovim rojstvom. Poganski modrijan Ciceru, ki je umrl l. 43. pred Kristusom, piše na nekem mestu takole: »Opaziš veliko, lepo hišo; čeprav njenega gospodarja ne vidiš, ne boš mislil, da so to hišo sezidale miši ali podlasice. Toliko manj pa moreš verjeti, da je tako velik in lep svet, da so tako različne in krasne nebesne reči, da je to obširno morje in suha zemlja in vse drugo nastalo kar tako slučajno.«

Nas pa to uči tudi sveta vera in mi moramo verovati zato, ker je Bog razodel in nam po sv. katoliški Cerkvi zapoveduje verovati. Saj verujemo, da je Bog neskončno resničen, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti.

Še bolj nespametno je tisto naziranje, ki se imenuje panteizem; takšnim ljudem pravimo panteisti. Ti hočejo biti pobožni in priznavati Boga, pa pravijo, da je vse skupaj Bog. Pan se pravi slovenski vse; teist je pa tisti človek, ki priznava Boga.

Panteist je prisiljen imeti vse stvari za eno in isto bitje. Torej mora verovati, da je isto bitje kakor tisoč svetlobnih let oddaljena zvezda; kakor kamen, ki se spotakne ob njega; kakor cvetlica, ki se steguje za sončnimi žarki; kakor črv, ki riže po zemlji; kakor vol, ki muka; in kakor kača, ki sika pred njim.

Panteistu v odgovor: Zakaj ljubiš cvetlico in jo vonjaš, pred kako se pa treseš in bežiš pred njo? Saj sta vendar obe s teboj vedno isto - bog.

Teist veruje v osebnega Boga. Takšen s presilno večino ljudi, ki so kdaj živeli, v soglasju z zakoni mišljenja in z blagim mirom vesti priznava, da je nebo in zemljo ustvaril Bog.

Vsakdo si more izbrati tudi brezbožno naziranje, ker je svoboden; pravimo, da ima neko naziranje o svetu, njega postanku in namenu; to je svetovni nazor ali svetozor; svetozor je lahko tudi brezbožen; toda utešiti se z njim ne moreš, ker si stvar božja.

Takih izrazitih materialistov in panteistov, kakor so opisani tukaj, je v resnici zelo malo. Vendar je dobro vedeti, da so na svetu tudi takšni ljudje. Velika večina tistih, ki živijo tako, kakor da bi bili materialisti oziroma panteisti, je v resnici teistov. Takšni ljudje z besedami sicer priznavajo, da je Bog; s svojim življenjem pa kažejo, kakor da je strašno oddaljen od njih in se zanje sploh ne briga. Drugi zopet pravijo, da je to njihova čisto zasebna, notranja zadeva, v katero se nihče nima vtikati.

Naš svetovni nazor, svetozor je katoliški: Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje.

P. HUGO:

Baraga, apostol treznosti

Baraga je bil sicer sin vinorodne Dolenjske, a z izvretim trtnim sokom, še manj pa z žganjem, nista bila nikoli prijatelja. Že izza mladega je bil vse preresen in pretrezen za to. Niti kot visokošolec se ni sprijaznil

z njim, čeprav so visokošolci znani oboževalci Baccha, s trto ovenčanega starogrškega boga. Že takrat je le na to mislil, kako bi se vsestransko duševno izobrazil in duhovno izpopolnil. Temu je bil posvečen ves njegov čas. Ko so njegovi tovariši sedeli ob rujni kapljici in jo opevali, je on ždel pri knjigah ali je pa klečal ob viru živiljenja in moči, ob tabernaklju. Ko se je pa obrnil k oltarju, je svojo treznost glede opojnih pijač še solidneje ascetično podzidal.

Kot vnetega dušnega pastirja ga je nedvomno bolela naša narodna slabost: preveliko prijateljstvo z alkoholom, ki rodi toliko grenkih sadov. Da bi to prijateljstvo pri mladini uspešnejše preprečeval, pri starejših pa z večjim upom ohlajeval in trgjal, se je sam docela odpovedal alkoholu. Je pač vedel, da je tisti nauspešnejši apostol kake čednosti, ki more s sv. Pavlom reči: »Posnemajte mene, bratje, in glejte na tiste, ki tako žive, kot imate zgled v nas« (Filip 3, 17). Njegov zgled treznosti, iz ljubezni do njihovih duš, ki ljudem ni ostal skrit, je bila najzgovornejša in najprepričevalnejša pridiga o treznosti.

Ko je on zastavil v Gospodovem vinogradu, med nami še ni bilo kakega organiziranega, sistematičnega boja proti temu našemu narodnemu sovražniku in grobokopu. Ko bi bili časi ugodnejši, kot so bili, in bi bil on dalj časa ostal v domovini, bi bil pri svoji dušnopastirski vnemi najbrž že on zamislil kako treznostno bratovščino, kakršno je dvoje desetletij pozneje poklical v živiljenje dobrovski kaplan Matej Milharčič, njemu sorodna idealna duša. Saj je tudi on odšel v naš afriški misijon in postal njegova ideala nekrvava žrtev ljubezni. Z njim je pa menda tudi njegovo bratovščino mrtvoud zadel.

Zaobljubljen apostol treznosti in organizator treznostnega gibanja je postal Baraga šele med ameriškimi Indijanci. Saj so bili pa ti še vse drugačni tiči v pitju kot Kranjci. Prvotno trezne sinove narave so beli izkoriščevalci do mozga zastrupili z alkoholom, ženske nič manj kot moške. V nekem predavanju v Cincinnatiju nam je Baraga podal grozotno sliko o pijanih Indijancih. Pravi, da se mu je spočetka čudno zdelo, kako da je toliko žensk brez nosu ali ušesa ali prsta. Povedali so mu, da so v pijanosti prišle ob nje. Pijani Indijanci se obdelavajo z noži, pijane Indijanke se pa z zobmi zagrižejo druga v drugo, dokler ena ne ostane brez nosu, druga brez ušesa, tretja pa brez kakega prsta.

Vsak nov misijonar, ki je prišel med nje, zlasti tak, ki je moral ledino orati, je takoj uvidel, da se bo moral najprej s tem sovražnikom pomeriti, če bo hotel kaj doseči. Da, Baragov sodobnik Rev. Walter W. Elliot, je iz svoje skušnje celo dejal, da je indijansko poganstvo manj nevaren in trdovraten sovražnik kot njih pijanstvo. Mnogi bi bili radi nastavili uho čisti blagovesti o Velikem duhu, ki so jo oznanjali črnosuknjarji (misijonarji), ko bi ne bili sužnji alkohola. Radi njega so ji zamašili ušesa, ker so vedeli, da se mu bodo morali kot kristjani odpovedati.

Baragu radi tega ni klonil pogum. Dejal je: »Gotovo, da v takih okolnostih ni lahko misijonariti in spreobračati pogane. Toda kdo se more Bogu zoperstavljati!« Pognal se je v odločen boj zoper tega peklenškega sovražnika, z besedo in jasnim zgledom, milost je podprla oslABLJENO voljo in šlo je. Ko je prvič prišel med nje, kot poslanec Veliškega duha, jih je le par pridobil za njegovo blagovest. Ko so drugi na teh videli, da se da tudi brez alkohola živeti, še lepše in zadovoljnejše kot z njim, so dobili pogum ter mu še oni začeli drug za drugim dajati slovo. Tako je število kristjanov in abstinentov razveseljivo naraščalo.

Na svoji prvi osrednji postaji Arbre Croche je Baraga našel led že prebit. Njegov prednik, Rev. Peter Ivan Dejean, je že organiziral čedno krščansko občino, o kateri se je lahko reklo: Kolikor kristjanov, toliko abstinentov. Ko je pa začel izletavati v širšo okolico, še vedno pogansko, mu je pa demon alkohol zastavil pot do indijanskih src. V svojem pismu sestri Amaliji z dne 29. jun. 1832 poroča, da je obiskal neko pogansko naselje dan in pol hoda od Arbre Crocheja. Dva dni je ostal tam in jih je skušal pridobiti za Kristusa. A je večinoma našel gluha ušesa. Brezvestni kramarji so jih preveč z rumom zalagali in jim prigovarjali, naj nikar ne poslušajo črnosuknjarja, še manj mu kaj verjamejo. Kajpada so to delali iz velike ljubezni do sebe. So pač vedeli, da bi jim spreobrnjeni Indijanci več ne prodajali dragocenih kož za vsako količino alkohola. Samo trije so se spreobrnil. A ti trije so bili gorčično zrno, iz katerega se je v par letih razrasel mal podružni misijon z lastno cerkvico.

V drugem večjem naselju, na Beaver Island (Boborov otok), so mnogi komaj čakali obiska črnosuknjarja, o katerem jim je nek spreobrnjenec vedel toliko lepega povedati. Ko jih je Baraga l. 1832. obiskal, so ga slovesno sprejeli. Sam poglavar mu je izrazil željo, da bi radi postali kristjani. Res jih je mogel že na tem svojem prvem obisku 22 krstiti. Toda veliko drugih ni hotelo o tem ničesar slišati. Poslali so mu deputacijo z odločno izjavo, da hočejo ostati zvesti veri svojih dedov, seveda radi alkohola, katerega sužnji so bili. Ti so se zarotili, da kristjanom ne bodo pustili cerkve graditi, kot so to misijonarju obljubili. In res vsako započeto delo pri cerkvi so jim takoj razdri. Ko jih je Baraga poleti 1833 zopet obiskal in mislil, da bo že v novi cerkvi maševal, jo je našel le napol dovršeno. Niso si upali nadaljevati z delom, ker so jim zalkoholizirani pogani zagrozili, da jo bodo takoj, ko bo gotova, zažgali. Radi njihovega odpora so kristjani sklenili, da bodo zapustili otok in se preselili v okoliš krščanskega Arbre Croche-ja.

Dve leti in dobre tri mesece je Baraga misijonaril med Otavani v Arbre Croche-ju. Kaj je v tem primeroma kratkem času splošno dosegel, ve najbolj povedati njegov škof Frid. Rese. On je o njem in njegovem misijonu izjavil: »Misijon v Arbre Croche-ju je eden izmed najbolj cvetočih med Indijanci. Šteje namreč nad tisoč spreobrnjenecv, ki se jih lahko smatra za vzor resnične pobožnosti.« Glede treznosti v tem misijonu pa piše A. J. Blackbird (Mackadebenessy): »Indijanci onih dni (za časa Baraga) so bili v verskem oziru zelo strogi. V svojem selu niso trpeli nikakega pijančevanja. Niti niso pustili, da bi kdo opojno pijačo prinesel v meje Harborja (nekdanji Novi Arbre Croche). Če je kak beli ali rdečkožni kaj alkohola prinesel v Harbor, ali v sodčku ali v manjših količinah in je poglavar Awpawkosigan za to zvedel, je sklical svoje može, da so šli alkohol iskat. In če so ga staknili, ga je ukazal razliti po tleh. Dno sodčka so s sekiro razbili. Dotičnim pa je prepovedal še kak alkohol vtihotapljati v Harbor, ali kamorkoli ob obrežju Arbre Croche-ja, koder bivajo Otavani.«

V svojem drugem misijonu ob Grand River-ju je moral pa Baraga na tem polju popolno ledino orati. In ta je bila tako odporna, da bi ga bila kmalu stala življenje. Tam je tisti čas mrgolelo prekupecv, ki so Indijance zalagali z žganjem in ga izmenjavali za kože. Baraga piše, da so jim bili z žganjem povsod za petami in da so bili Indijanci kar naprej pijani. Z odločnostjo in neustrašenostjo Janeza Krstnika je tem hudičevim hlapcem izpraševal kosmato vest, kjerkoli se je srečal z njimi, »da prodajajo svojo lastno in uboge indijanske duše peklenskemu sovražniku.«

Toda brez uspeha. »Grje so me obljajali,« piše, »kot najbolj divji Indijanci. Iz maščevanja so Indijance še bolj založili z alkoholom in jih šuntali, naj me nikar ne poslušajo, niti kaj verjamejo, ampak povsod polena pod noge mečejo.«

(Konec prihodnjič.)

ENID DINNIS — K. R.:

Brodnik Jona

Decim, tako je bilo pesniku ime, je svoje delo, ki je nastajalo, pokazal nekemu prijatelju-literatu, ki je bil prej kdaj z njim skupaj delal. Ta prijatelj — recimo mu Lucij — (da so imena postranska stvar, je eden izmed naukov te zgodbe) je predlagal še neko drugo dopolnilo pred glavnim dogodkom. Velikan naj bo prikazan kot velik borec. Naj se vdinja pri satanu, a ko vidi, da se le-ta trese pred križem, naj službo odkloni. Lucij se je bil pravkar izpreobrnil k pravi veri in je bil poln gorečnosti, kot so novi izpreobrnjenci sploh. Njegov predlog je bil Decimu všeč in pesem je šla gladko izpod rok. Končno sta se še zedinila, da bodi velikanu ime Christophorus — Kristonosec.

Pesem je uspela. Mnogo rok jo je prepisovalo in mnogo jezikov jo je bralo. Ko se je Lucij odpravil iskat svojo srečo po raznih deželah rimskega imperija, je šla z njim »Legenda o Christophoru«. Pesem je našla pot v Rim in Atene in druge omikane kraje sveta.

Decim je ostal v samotni svojega domačega mesta ob robu puščave. Bil je nepoboljšljiv sanjač in zadovoljen je bil, da so mu srečne misli blodile po svetu, medtem ko je on ostal doma in se niti zmenil ni za njihov cilj.

Bilo je v poznih letih, ko sta se prijatelja spet sešla. Lucij je bil postal velik dostojanstvenik na forumu, velik predstavnik sodobne misli. Decima je močno imelo, kako je kaj z njegovo vero. V poganskem svetu vera ne uspeva ravno najbolje.

Nista bila dolgo skupaj in že je Decim s svojim naglim, bistrim očesom zapazil, da s prijateljem nekaj ni prav. Odkril je to, ko sta napravila skupen izlet. Pesnik že dobro dolgo ni potoval, prijatelj pa je na vsak način hotel, da odrineta v kak kraj, ki je daleč od omike. Pot ju je peljala skozi puščavo, ki jo je križala reka. Prišla sta do mičnega mostička, ki se je pel čez reko na kraju, kjer je bil prej brod.

Razpravljala sta o verskih vprašanjih: Decim-sanjač in Lucij-pravnik.

»Mimogrede —,« je pripomnil Lucij (v njegovem glasu je bilo nekaj, kar tovarišu ni bilo čisto všeč), »mislim, da si čul o svetem Krištofu?«

»O svetem Krištofu? Ne. Kdo bi bil to?«

Prijatelj je spremenil svoj glas, da je bil bolj primeren odgovoru. Kristonosec iz tvoje pesnitve. Ali si pozabil na »Legendo o Christophoru?«

Decim je ni bil čisto pozabil. Zmedeno se je ozrl na pripovedovalca.

»Ne, dobro se je spominjam, toda — ta človek ni nikoli živel, bil je plod moje domišljije.«

»Vem to,« je odvrnil Lucij, »a to na stvari nič ne spremeni; svet je prepričan, da je taka oseba res živela. Tvoja pesem se je ljudem

silno priljubila. Vsi popotniki se zatekajo k 'svetemu Krištofu' za pomoč, trdno namreč verjamejo, da je res živel!»

Decim je bil vidno zmeden. »Čeprav! Gotovo pa bodo zgubili zupanje v svetega Krištofa, ko njihove molitve ne bodo uslišane.«

Prijatelju so se oči srdito zabliskale.

»Toda njihove molitve so uslišane,« je odvrnil. »Sveti Krištof je napravil izpričane čudeže. Brodolomce je rešil smrti in vozove in jezdece je ubranil nesreče.«

»To niso mogli biti pravi čudeži,« je oporekal Decim.

(Konec prihodnjic.)

Zlati jubilej redovnega življenja treh slovenskih frančiškanov

Z Abrahamom se je srečal, beremo večkrat v časopisih. Pol stoletja, lepa doba, a niso tako redki, ki jo preživijo. Bolj redek pa je jubilej, ki ga bodo letos obhajali naši trije sobratje, trije dobri in zvesti sinovi sv. Frančiška. To so:

P. Severin Korošec, ki je zagledal luč sveta 13. 5. 1871 v Slovenski Kapeli, nižjo gimnazijo dovršil v Ptuj, obleko sv. Frančiška dobil 25. 8. 1889 v frančiškanski cerkvi v Grazu, kjer je tudi napravil 25. 8. 1890 prve redovne oblube; zakrament sv. mašniškega posvečenja je prejel 16. 7. 1894 v Solnogradu. Leta 1900. sta se frančiškanska samostana v Mariboru in pri Sv. Trojici morala odcepiti od tirolske provincije ter se priključiti slovenski provinciji; tega leta je namreč zahtevala madžarska vlada, da se hrvaški samostani odcepijo od slovenske provincije, ki je v zameno dobila omejen samostan. To leto je p. Ševerina dohitelo v samostanu Matere Milosti v Mariboru, kjer še sedaj deluje. V svojem redovnem življenju je vršil razne odgovorne službe. Bil je samostanski predstojnik in večkrat definator, kaplan, sedaj je diskret ali svetovalec p. gvardijana in direktor zakristije. Najlepša in najvažnejša njegova služba pa je vzgoja frančiškanskega naraščaja. Že dolgo vrsto let je magister klerikov, laikov in kandidatov. Največje veselje ima z vzgojo duhovniškega naraščaja. Njegov nauk spremlja živ zgleđ. V besedah je odkrit, v izvrševanju dolžnosti natančen, do sebe strog, do drugih mil. Velike zasluge ima za Marijino mašno zvezo v Mariboru, ki je slovenska podružnica po vsem svetu razširjene mašne zveze s sedežem v Ingolstadt. Za to družbo je pridobil že lepo število članov. Mnogo se tudi trudi za pobožnost Naše ljube Gospe. V ta namen je sestavil poseben molitvenik. Pa tudi za Častno stražo Božjega Srca vneto pridobiva nove stražnike. Vkljub boleznim je izredno delaven. Kdor stopi v skrbno urejeno samostansko knjižnico, mora občudovati njegovo izredno vztrajnost pri delu: tam so obložene dolge vrste polic s knjigami, ki jih je sam vezal. Je tudi elektrotehnik. Ko je imel samostan svojo elektrarno, je sam vodil stroje in vse električne naprave, kar gotovo ni bilo lahko delo.

P. Emerik Landergott je prišel v to solzno dolino 25. 2. 1872 pri Sv. Trojici v Slov. goricah, odkoder je dobil frančiškanski red že lepo število odličnih delavcev; vstopil je v tirolsko provincijo in istega dne kot p. Severin zaprosil za redovno obleko; skupaj z njim je tudi 25. 8. 1890 z redovnimi obljubami posvetil svoje življenje Bogu in rešitvi neumrjočih duš; v duhovnika je bil posvečen 14. 7. 1795. Tudi on je bil leta 1900. včlanjen v slovensko provincijo. Predstojniki so vanj zapuili, ker so mu nalagali redovne službe. Bil je kaplan pri Materi Milosti v Mariboru, gvardijan v Novem mestu in Brežicah; do zadnjega časa je vršil to službo v Nazarju v Savinjski dolini. Njegova posebna skrb za službovanja v Novem mestu je bil dijaški konvikt. Rad je prihajal med dijake, se z njimi pošalil, jim dajal nasvete in jih svaril, kadar je bilo potrebno. Poredneži so se mu sicer v svoji nedolžni razposajenosti večkrat za hrbtom smejali, a njegova beseda je našla v mladih srcih rodovitna tla. Takrat je bil zavod res lepa priprava za noviciat. Sedem članov, na katere je on blagodejno vplival, je prejela provincija iz tega zavoda. Eden izmed teh se je že preselil v večnost. O p. Emeriku lahko rečemo, kar je Kristus dejal o Natanaelu: »To je Izraelec, v katerem ni zvijače.« Kot predstojnik je bil vedno dobrohoten, a obenem strog; vedno je skrbel za samostansko disciplino in izvrševanje dolžnosti. V preprostosti je posnemal asiškega ubožca. Do slabotnih duš ima usmiljeno srce po zgledu Dobrega pastirja. Svoj jubilej bo obhajal kot spovednik in pridigar v Mariboru.

Tretji jubilatant pa je **p. Frančišek Solan Erman**, rojen 18. 2. 1869 pri Sv. Antonu v Slov. goricah, ki je bil skupaj s p. Severinom in p. Emerikom preoblečen, z njima tudi naredil 25. 8. 1890 prve redovne obljube in istega dne kot p. Emerik postal duhovnik. Leta 1900. je ostal v tirolski provinciji; sedaj deluje v provinciji sv. Bernardina onstran meje. Tekom redovnega življenja je vršil razne odgovorne službe. Je izvrsten in priljubljen spovednik; skrb posveča Slovincem v Grazu. Njemu pa je Vsemogočni poslal na stara leta preizkušnjo. S krvavečim srcem mora gledati, kako sovražniki resnice sejejo ljuljko na njivo, ki jo je s svojimi sobrati tako skrbno obdeloval.

Vse tri je božja previdnost v mladih letih združila. Skupno so se pod vodstvom asketičnega p. Martina Lutza pripravljali za redovno življenje. Magister p. Martin je znal v teh treh mehkih slovenskih dušah vzgojiti trdno voljo, vztrajnost pri delu in gorečnost za čast božjo in rešitev neumrjočih duš. Skupno so tudi nadaljevali gimnazijske študije v Schwazu in nato bogoslovje v naslednjih samostanih: v Solnogradu, v Hallu na Tirolskem, v Kalternu na južnem Tirolskem in Bolzanu. Takrat je bil namreč v vsakem izmed omenjenih samostanov en letnik bogoslovja. Vsi trije hranijo lepe spomine na tiste čase, ko so po dovršenem letniku po frančiškansko potovali v drug samostan. Ljudje so povsod prijazno sprejemali te pristne sinove sv. Frančiška.

Vsem trem jubilatantom čestitamo k izrednemu jubileju in jim želimo, da bi delovali za čast božjo in zveličanje duš še tako dolgo, kakor bo božja volja. In kakor jih je božja previdnost v mladih letih združila, prav tako naj jih združi božja ljubezen v večnosti.

Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah

Po poklonitvi Materi božji pri milostnem oltarju, smo se podali v samostansko dvorano, kjer smo imeli zborovanje, ki se ga je udeležilo 17 voditeljev iz vseh treh vej prvega Frančiškovega reda. Ob branju lanskega zapisnika smo si malo izprašali vest, kako smo se držali smeri iz zadnjega zborovanja. Veliko važnost smo polagali na izobrazbo mladih redovnikov v pogledu vodstva tretjega reda, kar je seveda temeljnega pomena za rast in napredek slovenskega tretjega reda. Velikega pomena, je tudi to, da se v naših zunanjih bogoslovnih semeniških kar moč upelje in širi tretji red. V ljubljanskem bogoslovju je zdaj cvetoča skupščina tretjega reda, ki šteje nad 70 članov bogoslovcev. Želeti bi bilo, da bi se kmalu ustanovila enaka skupščina tudi v mariborskem bogoslovju, kar ne bo težko, ker že duhovniška skupščina lavantinskih duhovnikov tako lepo cvete in vneto deluje.

Nekateri voditelji so želeli, da bi imelo tretjeredno glasilo malo boljše zunanjo obliko, malo bolj razkošne platnice. Seveda, vsak bi to želel, toda ni odkod vzeti. Najprej bo treba pomagati tiskarni in jo postaviti na lastne noge, potem se bo lahko govorilo še o marsikaterem zboljšanju. S Cvetjem so vsi voditelji izredno zadovoljni, ker prinaša res poljudne in razumljive članke, seveda vsem pa tudi Bog ne more ustreči, kaj bi še le siromašen urednik!

Na sestanku smo imeli dva praktična referata, ki bo oba prineslo Cvetje. P. Henrik O. F. M., voditelj od Sv. Trojice v Slov. goricah, je predaval o cerkvenih prireditvah tretjega reda. Tole nam je povedal:

Tretji red ali tretja Frančiškova častljiva ustanova ima mnogo svojstvenih opravil ali cerkvenih prireditev. Kdo bi li mogel vse vrstoma in praviloma naštet? Nekaj jih je pa vendarle treba na tem mestu podati. Katere? Radi svoje posebne pomembnosti in notranje vrednosti naj pač tukaj v korist našega Tretjega reda popišem in primerno ocenim sledeče:

I. SHODI.

Shodi so po Vodilu III. reda zapovedana zbirališča tretjerednikov. Obisk le-teh shodov spada med bistvene njihove obveznosti. Redovno Vodilo namreč kratko, preprosto, a jedrnato pravi: »K mesečnim shodom, ki jih skliče voditelj, naj prihajajo« (II. 11). K tej odredbi se ne pristavlja nobena omejitev ali olajšava, niti kak pristavek ali utemeljitev. Vodilo potemtakem ne pripušča udeležbe redovnega shoda nobeni samovolji, večji ali manjši gorečnosti tretjerednikov, niti kaki presoji voditelja ali spovednika, temveč ga nalaga kot enostavno dolžnost. Ta stroga dolžnost pa odseva že iz stvari same; saj so baš mesečni shodi vseskozi utemeljena bogohotna in blagoslovljena sredstva, ki prinašajo skupščini zopet in zopet svežega duha in novo redovno življenje. In če ima vsako društvo svoje sestanke — brez njih bi društvo gotovo shiralo — tedaj so tudi za Tretji red umevno shodi pravcato utripanje srca, ki bi se naj vsekdar nahajalo v rednem pogonu ter docela močni ljubezni bilo za Frančiškov sveti red, ki ga je veliki papež Leon XIII. imenoval »svetovni«.

Na tej podlagi govorimo tedaj podrobneje o shodih in sicer: a) o važnosti mesečnih shodov, b) kako naj se vrše in c) kaj spada k shodu.

A. Mesečni shod je važna tretjeredna naprava. Le-ti shodi:

1. krepijo čut skupnosti v zavesti, da so vsi možje in žene, mladeniči in mladenke, duhovni otroci istega očeta, ki imajo iste nazore, ista načela in iste vzvišene življenske cilje; in ko spolnjujejo isto Vodilo ter nosijo isto obleko se imenujejo bratje in sestre v svetem redovnem očetu Frančišku. Zares, tovarištvo Tretjega reda je po istiniti zvezi duhov kakor eno telo, vdeto v veliko družino serafinskega očeta. — To spoznanje ustvarijo točni in redni mesečni shodi.

2. ohranjajo in obnavljajo redovnega duha. Na mesečnih shodih se udje zbirajo pred svojim voditeljem. Ta jih navdušuje, da se z gorečnostjo potegujejo za postavo Gospodovo, poučuje jih o posebnih nalogah in stanovskih dolžnostih, opominja jih k zvestejšemu spölnjevanju sv. Vodila, vnema jih za hrepenenje po krščanski popolnosti in spodbuja jih k posnemanju sv. redovnih vzornikov, pa tudi, če je treba, graja njihovo popušcanje v bratovski edinosti ter kara njihovo nemarnost za prizadevanje za pokoro. — Mesečni shodi so za ude Tretjega reda očitno dan mesečne duhovne obnove, in nemotno zrcalo pravega redovnega življenja v skupščini.

3. so javno spoznavanje, s katerim tretjerednik pred celo skupščino spričuje, da mu je res mar za delavno krščansko življenje. Tako odkrito, pred svetom dano spričevanje seve lahko prinese v današnjih časih prezir, zaničevanje in zasramovanje. Zato pa je treba, kajpa, našim bratom in sestram v tem oziru dokaj srčnosti. Toda kdor je Kristusov, se ne bo branil z njim živeti in trpeti. — Mesečni shodi so tedaj tudi pravi prekusni kamen za čisto značajnost in dosledno krščansko miselnost.

Med popolnimi odpustki, ki jih je podelil papež Leon XIII. po pismu: »Usmiljeni Sin božji«, je tudi PO, ki je podeljen tretjerednikom za udeležbo shodov. Ta okolnost nas pouči, koliko važnost je polagal namestnik Kristusov na zemlji na mesečne shode ter hkrati na prisostvovanje tretjerednikov sleherne skupščine.

(Se nadaljuje.)

Zlata maša pri tretjerednem shodu v Nazarjih

Naš letošnji zlatomašnik p. Emilijan Dovgan je posebno počastil slovenski tretji red, ko je opravil svojo zlato mašo pri tretjerednem shodu. V Nazarjih, kjer živi naš jubilarnt že 25 let, imajo že od nekaj navado, da imajo mesečni shod tretjega reda vsako prvo nedeljo v mesecu in sicer zjutraj ob pol 8. uri s sv. mašo. Naš zlatomašnik si je izvolil to sv. mašo za svojo jubilejno daritev. Zakaj ravno to, pove sam v svoji jubilejni pridigi, ki je tu natisnjena.

Slovesnost se je vršila kar najpristrčneje. Cerkev je bila že nabito polna dobrih tretjerednikov in faranov. Zlatomašnika je spremljala pred oltar Frančiškova mladina, ki je napolnila obe kapeli: sv. Frančiška in sv. Antona. Sv. maša je bila pri oltarju sv. Frančiška. Po sv. maši so se vsi podali pred veliki oltar, kjer je zlatomašnik zapel: »Tebe Boga hvalimo« in je podelil blagoslov z Najsvetejšim. Vsi navzoči so dobili tudi zlatomašne spominke.

Zlatomašnik govori:

Cerkveno in samostansko predstojništvo se je izrazilo, da bi se cerkev kar najlepše ozaljšala za zlatomašni jubilej. Odgovoril sem, da ne bo treba. Kar na prvo nedeljo julija napravimo slovesnost in cerkev bo dovolj okinčana posebno ob 7^{1/2}, ko se vrši shod III. reda našega sv. očeta Frančiška. Naša cerkev je Marijina, naša cerkev je samostanska, zato je tako lepa že sama na sebi brez vencev. Nekaj privlačnega ima, kako lahko se tukaj moli, koliko čudežno uslišanih molitev navaja samostanska kronika na priprošnjo prebl. Device Marije in sv. Antona Padovanskega. Tudi pesniki opevajo samostanske zvonove, samostansko petje itd.

O kako lepa in prekrasno ozaljšana je šele naša cerkev vsako prvo nedeljo ob 7^{1/2}, ko ima III. red sv. Frančiška svoj shod. Ne rečem, da ni lepo ob 6. in 10. uri, toda najlepše je vendar ob 7^{1/2}, ker takrat ni tukaj nič zunanjega, nič lažnjivega, nič prisiljenega, ampak vse naravno, pristno, tako ljubko in domače, srce govori k srcu, zato prikupljivo. Le pustimo vrtnarjem cvetice, lepših in bolj dehtelih rož ne premore noben vrt, kakor so udje III. reda sv. Frančiška. Njihovi lepi zgledi bolj glasno govorijo, kakor najboljši pridigarji. Kdo obiskuje bolnike, zatira plevel, kdo pomaga duhovnikom, da se zgubljeni sinovi vračajo nazaj ter začno novo duhovno življenje? Brez III. reda bi bile cerkve ob delavnikih popolnoma prazne.

Tretji red deluje prav po apostolsko, prav po zgledu prvih kristjanov. Ko je prišel sv. Peter v Rim, ga je sprejela v hišo senatorjeva žena Priscilla. Apostol je krstil dve njeni hčeri, ti dve ste vplivali na brate, očeta in ni trajalo dolgo, ko sprejmejo vsi sv. krščansko vero. Slabotna sv. Anastazija je pridobila za sv. evangelij 200 mož in 700 ženâ. Vse te je za sv. vero tako utrjevala, da se ni niti eden izneveril. Prav tako deluje III. red po hišah, vaseh, občinah in mestih, kar je sam Gospod sv. Frančišku napovedal, da bo podpiral lateransko cerkev; pokazal mu je tri dvorane nabito polne samega orožja: vsako orožje ima na sebi znamenje sv. Križa. »Frančišek! v treh redovih se boš vojskoval za mojo čast in za zveličanje neumrjelih duš s svojimi tisočermi sinovi in hčerami.«

Zdaj veste, zakaj bom danes maševal pri tretjerednem shodu in pri oltarju sv. Frančiška. — — Glejte, že sonce zahaja, skoraj za goro bo šlo. Večerna zarja je nekaj krasnega. Vzvišena je tudi slavnost 50 letnice mašništva. V najlepši mašni obleki zapoje duhovnik Glorijo in Te Deum, zvonovi done, orgle pojo, možnarji pokajo, potem potihne vse — sledi Requiem — in ko pride »preiskava« — takrat, prosim, en očenaš in eno zdravomarijo za zlatomašnika. Amen.

»Zakladi dobrot in milosti v presv. Srcu so neskončni. Ne vem, če je v duhovnem življenju kaka nabožna vaja pripravnejša, da v kratkem času dvigne dušo do najvišje popolnosti ter ji da čutiti, kako prijetno je služiti Jezusu Kristusu. Da, z gotovostjo trdim, ko bi ljudje vedeli, kako všečna je Jezusu ta pobožnost, bi jo vsak kristjan, kateri ima le količkaj ljubezni do tega milega Zveličarja, opravljal rajši kakor drugo.«

Sv. Marjeta Alakok.

Darovi za našega kitajskega misijonarja pridno prihajajo. Občudujemo požrtvovalnost dobrih tretjerednikov. Pred odhodom misijonarja bomo naredili v frančiškanski dvorani v Ljubljani razstavo misijonskih predmetov.

(17. avgust)

Sveti Rok

spoznavalec tretjega reda

Nenavadna so včasih pota, po katerih vodi Bog svoje ljubljence k zveličanju. To vidimo tudi na svetem Roku, slavnemu zavetniku zoper kugo. Njegov oče je bil župan mesta Montpellier. Njegov poznejši življenski poklic je nekako napovedoval rdeči križ, ki ga je prinesel s seboj na svet kot materino znamenje. Z dvajsetim letom je postal sirota. Zato je prodal vse svoje imetje in ga razdelil ubogim. Stopil je v tretji red in si nadel popotniško obleko in poromal v Rim h grobu obeh apostolov. V gornji Italiji je prav tedaj divjala strašna kuga. Takoj se je Rok posvetil negi bolnikov in jih mnogo ozdravil s samim znamenjem svetega križa. Prav tako je deloval tudi v Rimu in po drugih mestih. V Piacenzi pa je še njega napadla kuga. Zdaj je spoznal bridko resnico: Nehvaležnost je plačilo sveta. Zakaj v bolnišnici, kjer je tisočim pomagal in jih tolažil, so mu kot tujcu brezsrčno pokazali vrata. Rok se je zavlekel v bližnji gozd in se nastanil v napol podrti koči. Vendar pa ni Najvišji pozabil na svojega služabnika. Neki pes mu je vsak dan prinesel kos kuha. Brž ko je ozdravil, je odhitel v svojo domovino. Tam je med tem izbruhnila silna vojna. Roka so ujeli vojaki in ga vrgli v ječo, ker so ga imeli za vohuna. Njegov lastni ujec v Montpellieru, ki ga ni poznal, je potrdil obsodbo in ga pustil pet let giniti v ječi. Šele smrt ga je rešila vseh nadlog. Po njegovi smrti leta 1327. so našli na steni ječe tablico, na katero je angel z zlatimi črkami napisal ime Rok, pod njim pa zagotovilo, da bo vsakdo rešen kuge, ki se bo k njemu zatekel. Njegovi sorodniki so ga spoznali po materinem znamenju. Takoj so mu pripravili slovesen pogreb. Njegovo češčenje se je kmalu razširilo po vsej krščanski Evropi. Mnoge bolnišnice, družbe in cerkve nosijo ime svetega Roka.

Premišljanje: O zavetniku zoper kugo

1. Sveti Rok se je izkazal za dobrega zavetnika. Ko je leta 1414. zasedal vesoljni cekveni zbor v Konstanci, je tamkaj izbruhnila strašna kuga. Visoki cerkveni dostojanstveniki so skupno z vernim ljudstvom priredili veliko prošnjo procesijo na čast svetemu Roku in kuga je takoj prenehala. — V kroniki frančiškanskega reda beremo, da se je mnogo samostanov obvarovalo nalezljivih bolezni, ker so v njih vsak dan molili k svetemu Roku. — Priporoči tudi sebe in svoje domače njegovemu varstvu!

2. Sveti Rok je naš vzornik. Kako Bogu vdano je trpel, ko je zbolel za kugo, in kako voljno je prenašal še mnoge druge nesreče! Mi ne vemo

vedno, kaj je za nas dobro, ljubi Bog pa to ve. Zato prepustimo ljubemu Bogu, naj dela in vlada po svoji volji. — Nauči se pri svetem Roku, kako je treba prenašati trpljenje in nehvaležnost.

3. Sveti Rok je predvsem skrbel za svoje dušno zveličanje. Zato je zapustil hišo, posestvo in razdal ves denar. Na ta način je obvaroval svojo dušo pred kugo greha. Ne mislimo tedaj samo na zemeljske stvari, ampak se vedno vprašajmo: Kaj mi to koristi za dušo in za večnost? — Najprej skrb za dušo, potem skrb za telo!

Cerkvena molitev

Molimo. Svetemu Roku si, o Bog, po svojem angelu zagotovil na tablici, da ne bo nikogar, ki se bo k njemu za pomoč zatekel, zadela šiba kuge; nam pa, ki obhajamo njegov spomin, prosimo, podeli, da nas bosta njegovo zaslužnje in njegova priprošnja obvarovali smrtonosne kuge na duši in telesu. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

P. KRIZOSTOM:

Sveti Rok

1. *Vzor ljubezni in dobrote:
sveti Rok — krščanski cvet,
za uboge in sirote
si usmiljen ves in vnet.*

2. *Bolne si povsod ozdravljaj,
dvigal žalostne zvesto;
vse za srečno smrt pripravljaj
in jim kazal pot v nebo.
Kuge duše . . . . .*

Odpev:

*Kuge duše in telesa
nas obvaruj sveti Rok!
Vodi srečno nas v nebesa,
kjer plačnik bo večni Bog.*

3. *Še na nas poglej uboge.
K tebi dvigamo roke:
Reši vsake nas nadloge
in obriši nam solze.
Kuge duše . . . . .*

P. HUGO:

Marija Turk

Dne 11. jun. se je v Novem mestu iztekla zemska pot gdč. Mariji Turk, študentovski mami in sestri patriarha naših misijonarjev p. Baptista Turk, O. F. M. na Kitajskem. Z dveh ozirov se spodobi, da ji »Cvetje« postavi skromen spominek. Prvič, ker je bila zgledna, vneta tretjerednica. Drugič pa, ker bi se bila življenska pot njenega brata kitajskega misijonarja brez nje morda kam drugam obrnila.

Rajna je bila prvorojenka kmečkih staršev Janeza in Jere Turk v Podhosti, župnija Toplice na Dolenjskem. Ko je bila še otrok, je morala začeti materi pri gospodinjstvu pomagati. In komaj se je mogla imenovati dekle, je bila že očetu za hlapca. S sekiro in žago je hodila pozimi z njim v hrib drva pripravljat. Pri žaganju v snegu klečeč je dobila protin, ki jo je kot neljub in neprijeten gost skozi celo življenje spremljal.

Trdo hlapčevsko delo je odločilno vplivalo tudi na njen značaj. Tako resna in modra je bila, da, ko jo je neki fant hotel prositi za roko, se tega ni upal njej razodeti, ampak se je za očeta skrnil. Očetu je bil po volji. Njej pa ne. Ker so ji ga mislili nekako vsiliti, je te račune s prav moško potezo prekrizala. Eden vaških znancev, ki je prišel z Reke na obisk, jo je napotil tja, za službo. Nek pozni večer je nabasala jerbas s potrebno obleko in hajdi z njim, brez vednosti staršev peš čez hribe na Reko. Ko jo zjutraj starši iščejo in kličejo, je ni nikjer. Mati so jokali, oče brundali, kam bi prešla. Šele čez par tednov se je javila z Reke in jim povedala, da se je na ta način hotela odkrižati določenega ji ženina.

Ni se več za stalno vrnila domov. Možiti se, je ni veselilo, na domu so pa spodraščali bratje. Saj se je doma itak vse bistveno spremenilo. Očeta je kmalu smrt pobrala. Ko so ji sporočili, da so jim ure štete, je prihitela domov, da jih še žive vidi. A na Reki ni ostala dolgo. Veseljaško življenje reških služkinj se ji ni dopadlo. Odšla je naprej v Ljubljano, nato v Gorico, končno pa v Trst. Povsod so jo radi imeli, ker je bila delavna, poštena in varčna.

V Trstu je dobila ustanovljeno Marijino družbo. Takoj je vstopila. Bila je njena vneta članica in tudi večletna prednica. Kot starejša med njimi je bila mlajšim prava skrbna in požrtvovalna mamica. Onim, ki so čutile poklic za redovno življenje, je rada ravnala pota v samostan. Tiste pa, ki so bile bolj posvetne, je sestriško, da, materinsko svarila pred zapeljivim svetom in tako marsikatero obvarovala, da se ni opekla. Sama varčna, je tudi druge navajala, naj ne vtaknejo vsega zaslužka v obleko in lišp.

Doma so po očetovi smrti nekaj časa mati gospodarili. Kot globoko verni ženi se jim je vzbudila želja, da bi novomašnika zredili. Pa so se odločili, da hočejo dati najmlajšega Martinka, ki so ga klicali za Tineta, v šolo. Poslali so ga v Novo mesto. Toda že po prvih velikih počitnicah je kazalo, da bo moral šolo obesiti na kol. Mater je pičil škorpjion v roko in so radi tega komaj pri življenju ostali. Roka pa ni bila nikoli več tako za delo kot prej. Radi tega so posestvo kmalu izročili starejšemu sinu. Tinetu pa so dejali, da ga ne bodo mogli več vzdrževati, radi česar se bo moral iti za krojača učiti.

On je pa hotel na vsak način duhovnik postati. Dejal je materi, da če mu le stanovanje plačajo, bo za drugo že sam poskrbel pri dobrih ljudeh. Ker stanovanje ni stalo veliko, sta se pobotala in Tine je ostal študent. Ker je bil pa preboječ, se mu je zelo slabo godilo. Ko so ga prišli čez par mesecev mati obiskat in mu prinesli belo štruco, so ga našli vsega izstradanega. Ko so ga vprašali, če je kaj lačen, je zajokano odgovoril: »Sem, saj nisem danes še nič jedel!« Pa je bilo že blizu poldne.

Mati so spoznali, da tako ne pojde in ne sme iti dalje. In kaj jim pride na misel, da bi ne šlo? Tisto njivo, ki so jo imeli poleg nekaj malega užitka izgovorjeno, so sklenili prodati, v Novem mestu kako skromno hišico kupiti in postati študentska mamica. Tako bi bilo za Tineta malo bolje preskrbljeno. To so tudi storili. A njiva ni vrgla toliko, da bi hišico plačali, še manj toliko, da bi jo svojemu namenu primerno popravili in uredili. Pa so našli pot tudi iz te zagate. Hčerka Marija, ki ima pri svoji varčnosti že čedne prihranke, naj pomaga hišo plačati, popraviti in bratca šolati. Če se bo Tinetu uresničila vroča želja postati duhovnik, bo enkrat lahko pri njem za kuharico. Ako ne, bo pa hišica njena.

Hčerka Marija je svoje prihranke rada dala na razpolago v ta namen in tudi preostanek svojega tekočega zaslužka zanj žrtvovala. Tako je hišica kmalu postala njihova last in še lepo so jo popravili. Življenje

matere s Tinetom in najmlajšo hčerko Karlinco, ki je hodila k sestram v Šmihel v šolo, je bilo pri majhni užitnini in skromni študentovski stannarini sicer ubogo, a se je rinilo. Mati in Marija sta že sladko zasanjali o lepših dneh v daljni bodočnosti ob strani sina oz. brata duhovnika.

A te sanje so se jima temeljito razblinile. Ko je bil Tine v šesti šoli, je namignil materi, da čuti v sebi redovni poklic. Ona je to takoj sporočila svoji hčerki Mariji. Obe sta ga začeli obdelavati, naj ne gre v samostan, ko sta že toliko žrtvovali zanj. Toda ta klic je bil v njem premočan, da bi mu zamašil ušesa. Konec šolskega leta se je javil frančiškanskemu provincialu p. Placidu Fabiani, ko se je ravno mudil v Novem mestu in bil je sprejet. Dne 16. sept. 1895 je bil na Trsatu preoblečen in je dobil redovno ime Peter Baptist. Ker se je čutil vsega blaženega v redovnem stanu, sta se polagoma tudi mati in sestra potolažili. Njegova nova maša v domači cerkvi pri sv. Ani v Toplicah je vsekano rano popolnoma zacelila. Zopet je zakrvavela, ko se je l. 1901. poslavljjal, da odide v kitajske misijone. A znova jo je čas zacelil, še posebno ker so Tinetova (p. Baptistova) pisma s Kitajškega odmevala od same sreče v vzvišenem misijonskem poklicu.

(Konec prihodnjč.)

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Novo mesto. Kakor pred štirimi leti, smo tudi letos, dne 16. junija obhajali pri nas lepo slovesnost: šestnajst naših članov je slavilo petdesetletni jubilej tihega in zaslužnega življenja v tretjem redu. Čeprav so imena slavljenecv dobro zapisana pri Bogu in pri našem sv. očetu Frančišku, naj jih vendar tudi na tem mestu imenujem: Colnar Marija, Cujnik Ana, Cvelbar Ana, Furman Jožefa, Godec Marija, Jemec Lucija, Kozoglav Marija, Legan Frančiška, Mišič Barbara, Mohar Marija, Pirnaver Antonija, Strajnar Ana, Šuklje Jožefa, Šetina Franc, Weis Marija in Wobner Roza.

Vsa svečanost se je izredno lepo vršila. Cerkev je bila okrašena s cvetjem in venci, med katerimi se je svetila jubilejna številka 50, ki je naznanjala vernikom pomen te proslave. Okrog tretje ure popoldne se je jel pomikati sprevod slavljenecv izpred zakristije v cerkev pred glavni oltar, kjer so jih čakali s prtom in s cvetjem okrašeni sedeži. Ganljivo je bilo videti, kako so med bučanjem orgel prišle v cerkev slavljenke z gorečimi svečami, mnoge s trudnimi koraki od napora in od visoke starosti, nekatere izmučene od bolehanja, a vendar vse v svetem razpoloženju. Poleg njih je šel dolgo let tako zvesto delujoči brat Šetina Franc, ki ga celo mrtvoud ni mogel zadržati doma, tako da sta ga morala dva odbornika podpirati pri hoji. Pogled na ta sprevod, na te častitljive obraze, je dal svečanosti še poseben poudarek.

Pred oltarjem so jubilentje obnovili redovno obljubo, nakar je sledil prelepi govor našega gospoda p. voditelja, ki je orisal pomen njihovega bogatega in zaslužnega življenja, čestital jim je, da so v redu tako pogumno vztrajali od rane mladosti do poznih let, radi tega so morali gotovo marsikaj bridkega prestati. Govoru je sledilo darovanje za našega novega kitajskega misijonarja p. Marijana Valenčaka, kjer se je nabralo 749 din. (Nekatere so prinesle prej in pozneje svoje prispevke, tako da smo poslali p. misijonarju 1000 din.) Nato so bile pete litanije, ki smo jih peli vsi. Sledil je papežev blagoslov. Z evharističnim blagoslovom in Zahvalno pesmijo smo slavnost končali. Po cerkveni slovesnosti so se jubilanti dali slikati z g. p. voditeljem in s prednico g. Tomšič Marijo (na levi strani poleg p. voditelja). Sliko objavljamo v »Cvetju« v spomin in spodbudo drugim. — Ob koncu smo proslavljencem postregli z malico, zahvalili smo se našemu priljubljenemu p. voditelju in p. gvardijanu za prijazno sodelovanje.

Plaper Adolf, tajnik.

Nova štifta pri Ribnici. — Tretjeredni dan. Četrta nedelja meseca junija nam bo ostala dolgo v spominu. Ta dan smo se zbrali namreč vsi tretjeredniki iz obširne in starodavne ribniške dekanije pred Marijo pri Novi Štifti. Že v soboto o mraku smo imeli ljubko pobožnost v lepo razsvetljeni cerkvi. Zjutraj na vse zgodaj pa so začele prihajati trume Frančiškovih otrok od vseh strani. Spovedovala sta domača patra, iz Ljubljane pa sta prihitela na pomoč p. definator Karol in komisar III. reda p. Odilo. S tretjeredniki so prišli tudi duhovniki. Počastil nas je novi ribniški dekan g. Demšar, voditelj ribniške skupščine, iz oddaljenih Velikih Lašč je prihitel z otroki sv. Frančiška njih spretni voditelj g. svetnik Ramovž, preko hribov in Loškega potoka je pripeljal tretjerednike tamkajšnji kaplan. Vse tri cerkvene govore je imel prov. komisar, slovesno mašo je imel p. definator Karol, g. dekan je popoldne vodil procesijo s kipom karmelske Matere božje. Veseli in navdušeni so hiteli dobri tretjeredniki na svoje domove, kot apostoli lepega, plemenitega krščanskega zgleda in kot neomajni in neustrašeni borci za Cerkev, »ki se ruši«. Vsi smo obljubili: Vsako leto enkrat se bomo vsi tretjeredniki zbrali pod plaščem Matere božje pri Novi Štifti. Do prihodnjega leta, ko se bo obhajala 300 letnica novoštiftske božje poti, se bodo naše vrste podvojile in potrojile. Pri jubilejni slovesnosti se zopet vidimo.

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Mlada novinka — velika svetnica.

Mogoče bo kdo mislil, da so ponižanja, o katerih je bilo zadnjikrat govorjeno, pretirana, kakor je mislila tudi Germana sama v prvih dneh noviciata. Toda spomnimo se sv. Pavla, ki se je imel za prvega med grešniki, najmanjšega med svetniki in zadnjega med apostoli; in vendar je vedel, da imajo drugi več napak in manj kreposti in da je storil več ko drugi apostoli. Junaška stopnja ponižnosti je namreč sad premišljevanja in božjega razsvetljenja, ki kakor pod drobnogledom poveča naše

napake in slabosti. Ta nebeška luč se je razlivala na Germano iz tabernaklja, pred katerim je preklečala v tihi zbranosti cele ure. Njeno obličje je odsevalo tako nekaj nebeškega, ganljivega, da so sestre — kakor so same zatrjevale — že samo ob pogledu nanjo začutile novo gorečnost, ki jih je zbliževala z Bogom in opajala z veseljem. In ko so jo gledale, ko je kot družica spremljala tovarišico ob preobleki tako umerjenih kretenj in zbrane hoje, sevajočih lic in povešenih oči, so si govorile: »Naša angelska mati sv. Klara je morala biti tako skromna in zbrana, ona je tako molila, delala, hodila kot Germana.«

Seveda ona niti slutila ni, da je v zgled in občudovanje drugim skrbno so ji to prikrivali, kajti že najmanjša pohvala jo je žalostila do solz, vsaka izjema žalila njeno ponižnost.

Ko so ji sestre pri delu zaradi njene bolehnosti noge podložile zaboj, da bi na njem sedela, medtem ko so druge sedele na tleh, se je prišla jokaje obtožiti, da jo preveč razvajajo. Šele ko ji je mati voditeljica rekla, naj sprejme take usluge bolj kot ponižanje in naj se jim ne ogiba, se je smehljaje vrnila na svoje mesto.

Njena duša je vsrkavala vse, kar ji je govorilo o mrtvenju in odpovedi; v navado ji je že prešlo mrtviti svojo radovednost in vsa svoja čutila. (Ničemurnosti niti poznala ni; ko je nekoč pripovedovala, da je ob prihodu družine v Bordeaux lastnik hiše, kamor so se vselili, ob pogledu na otroke vzhičen vzkliknil: »Najlepšo družbo v mestu imate, gospod Kastang,« in so jo ob popisovanju lepote njenih bratov in sestic vprašale tovarišice, če je bila bolj ali manj lepša od njih, je odgovorila: Nikoli se nisem videla v ogledalu!«) Večkrat je velikodušno rekla materi voditeljici: »Obljubila sem Bogu to ali to žrtev, prosim Vas, dajte mi priložnost za njo.« Čudovita je bila njena ljubezen do gospe Revščine. Skoro strast ji je bila ne imeti kaj svojega; pisemski papir, znamke in peresa, katere je prinesla s seboj, je oddala materi voditeljici, ker ni hotela imeti kaj boljšega kakor tovarišice, in odslej si ni privoščila razkošja dveh peres in ni hotela vzeti več kot dva lista pisemskega papirja naenkrat. Ta njena ljubezen se je proti koncu njenega življenja še povečala.

Zdelo se je, da ni več trpljenja za njo, toda ona ga je sama vabila kot prijatelja, s katerim želi z roko v roki potovati skozi življenje. V želji po žrtvovanju je postala mučiteljica svojega dobrega, nežnega srca in to tako hladnokrvno, da niti slutiti ni bilo njene notranje bolesti. Pri vseh žrtvah in odpovedih ni bilo na njej nič čemernega in odljudnega. Po vsem, kar je pretrpela, da je dosegla svoj cilj, je našla Germana v samostanu svoj mir in svojo srečo. »Draga mati,« je rekla ob neki priliki voditeljici, »v Nazaretu bi me več ne spoznali. Kako sem bila tam resna in zbrana! Toda tu sem našla, kar sem iskala, tu je moj dom; preveč sem srečna.«

Pokorščina je Bogu zelo všeč.

Gospod je v tem času očitno pokazal, da Mu je všeč Germanina pokorščina in zvestoba. Bilo je 19. oktobra; mati voditeljica jo je obiskala popoldne, Germana je likala in zgibala perilo, ki je bilo razpoloženo vse križem po celici. Toda takoj je pustila delo in sledila predstojnici. Med pogovorom ji je razlagala svojo veliko željo po popolnosti in prosila za svet in navodilo. Mati voditeljica ji je posebej priporočala zvestobo v malem in natančno izpolnjevanje pravil, spominjajoč na besede svetega pisma: Pridi, dobri služabnik, zvest v malem, stopi v veselje

Gospodovo! Zvonec k večerji je prekinil razgovor, v obednico sta odšli skupno. Po večerji je odšla Germana po navadi novink v kapelo; kar se domisli, da ji je predstojnica naročila odnesti neko stvar v celico. Ko odpre vrata in vidi nered, v katerem jo je zapustila, se je v prvem hipu loti želja, da bi pospravljala; toda, ko se spomni, da je njena dolžnost biti v tem času pred oltarjem in navodil matere voditeljice, naj bo zvesta tudi v malem, se s težkim srcem odtrga, ne dotaknivši se perila in Bogu darujoč ponižanje, ki bi jo doletelo, če pride mati opatinja pregledat celico.

Gospod³ je bil vesel svoje male služabnice — ne vemo, kaj se je zgodilo med tem v njeni celici, ko se je vrnila, jo je našla pospravljeno; perilo, ki je bilo preje razpoloženo po vseh kotih, je izginilo. Zardevajoč od zmedenosti je menila, da je prišla mati opatinja in ga odnesla. Odpre omare in ne najde ničesar; že misli leči, ko ji pride na um, da pogleda v kovček. Začudena zagleda vse perilo lepo zloženo, še šivanka, za katero se je natančno spominjala, da jo je bila zataknila v blago, katerega je ravno pospravljala, je bila zataknjena v blazinici.

Osramočena ni zatisnila očesa do polnoči. Ko jo je mati voditeljica zjutraj obiskala, se ji je Germana kleče obtožila zaradi nereda, ki ga je bila povzročila; ona pa, ki ni vedela v začetku, za kaj gre, ji je zatrjevala, da ni prestopila njenega praga; tudi matere opatinje, ki je šele kasneje zvedela o dogodku, ni bilo v celici, ostale sestre so molile po večerji kompletirj do trenutka, ko se je Germana vrnila v celico, poleg tega prepoveduje stara šega, ki se je strogo držé, stopiti v tujo celico. Ko se je Germana opravičevala materi opatinji, ji je torej ta rekla: »Ne čudite se, Vaš angel je to storil, ni Vas Bog zastonj izročil njegovemu varstvu.«

Redovnice so izvedele za čudoviti dogodek šele po Germanini smrti in odslej imenovale njeno sobico: Celica, ki so jo angeli pospravljali.

Najbližja priprava za noviciat.

Koncem oktobra se je sestal samostanski kapitelj, da sklepa, ali naj se Germana pusti k preobleki. Vse sestre so soglasno le hvalile to kandidatko, ki ji ni bilo primere, na kateri ni bilo napake, še nepopolnosti ne. Srečne so se štele, da so jo mogle sprejeti v svoje vrste. Ko je tedaj stala Germana na večer tega dne med čestitajočo družino, so ji tekle solze sreče. Obrnila se je k materi voditeljici in z nežno kretnjo kazoč na tovarišice ganjena rekla: »Moja družina! Tu je moja družina! ... preveč sem srečna.«

Že ni več v njej one male gojenke iz Nazareta, ne kandidatke prvih dni: v boju s samo seboj se je preoblikovala od dne do dne. Ničesar več ni dovoljevala svoji naravi; včasih je bila mati voditeljica ganjena od usmiljenja, ko je gledala žrtve, katere je doprinašala Germana v svojem srcu; trpela je sama ob trpljenju in spokornih delih, ki si jih je mlada novinka nalagala in ji nazadnje pod pokorščino omilila nekatera telesna spokorna dela zaradi njene mladosti. Zato pa je Germana tem bolj veliko-dušno dopolnjevala notranjo odpoved in se kot sveča topila v skrivnostnem življenju žrtve; kajti ona ni poznala polovičarstva, na poti Kalvarije se je dvigala na perotih ljubezni.

Na praznik preobleke se je pripravljala s tridnevnimi duhovnimi vajami v samotni, kjer se je njena duša skoro neprenehoma potapljala v molitvi. Njeni zapiski iz teh dni dado slutiti razpoloženje.

Spomin na svojo nevednost in ničnost jo plaši: »Vem, kaj sem; nič, tisočkrat nič in če sem kaj: majhna stvar, ki Te je zmožna samo žaliti, o moj Bog.« Toda ljubezen jo vnema: »Moje srce je žejno ljubezni. Ti edini, o Jezus moj, moreš potolažiti mojo pekočo žejo.« Njena veliko-dušnost in gorečnost jo dvigata v višine, kjer se sama ponudi v žrtev: »Reži, žgi, trgaj, stori z menoj, o Jezus, kar hočeš!« vzklikne pred tabernakljem. Mati voditeljica ji sporoči, da jo hoče postaviti za pomožno nadzornico v noviciatu; kar zgrozi se ob tej misli, ona naj pazi na druge, ki je tolikokrat rekla, da hoče misliti samo na svoj cilj in ne soditi besed in dejanj drugih; potožila je Jezusu svojo bolečino. Toda, ko je dobila v molitvi odgovor, da se umika križem, za katere prosi, je sklenila ubogati, kakor koli bi ji bilo težko.

(Se nadaljuje.)

Poročilo Zveze velikih sester sv. Klare v Mariboru

Po dovršenem delu vsak človek misli na uspehe svojega truda. Pogled nazaj mu kaže lepe uspehe, pa morda tudi neuspehe kljub dobri volji, ki jo je pri delu pokazal. Tako gledamo tudi me mariborske klare na delo v našem društvu v tem letu z namenom, da v prihodnjem letu izboljšamo in spopolnimo, kar letos ni bilo povsem najboljše.

V nekaj potezah hočem podati sliko o našem gibanju v društvu. Seveda bodo podatki le samo majhna, povprečna slika našega dela.

Sestanke smo imele redno tedensko. Vsaki prvi petek smo imele duhovno obnovo. V teh govorih nam je naš voditelj, preč. p. Mariofil Jelenc, zasajal v naša srca klana zrna duhovnih nauk, po katerih smo skušale uravnavati svoje življenje. Na drugih sestankih pa smo skušale same podati svoje misli v referatih o najrazličnejših problemih. Tu in tam nam je predaval tudi kakšen povabljen predavatelj. Vsaki prvi četrtek v mesecu smo rade pristopale k obhajilni mizi, dobro se zavedajoč, da bo vse naše delo prazno, ako se ne bomo krepčale z angelskim kruhom. To bi bilo nekaj splošnih podatkov.

V naslednjem pa hočem podati poročilo iz našega zunanjega udejstvovanja.

Z velikim veseljem smo se pripravljale na razne prireditve. Vendar je bila vsaka prireditev vedno združena z velikimi težavami. V naši sredi imamo nekaj res dobrih igralk. Vendar pa nismo vedno dosegle uspehov, ki bi jih sicer lahko. Nekaterih starši niso pustili igrati, ker bi s tem, po njihovem mnenju, trpel šolski pouk. Druga zopet ni mogla radi obilnega dela drugod in slično. Vendar smo vse te težkoče premostile in žele pri svojih nastopih še zadovoljive uspehe. V mesecu oktobru smo priredile pestro akademijo sv. Frančišku Asiškemu v čast. Pri tej akademiji so sodelovali tudi križarji in male klarice z različnimi nastopi. Za konec smo igrale lepo in zanimivo igro: »Fabiola in Neža«. Ker ljudem vsako leto ugaja naša Frančiškova proslava, smo priredile to akademijo v obširni dvorani Zadrुžne gospodarske banke v Mariboru. Nad obiskom smo bile kar iznenadene. Veliko važnost smo v mesecu oktobru polagale na rožnensko pobožnost, ki je kakor nam, tako tudi ljudem vedno bolj pri srcu.

Veliko truda smo položile v pripravo za obdaritev otrok na Miklavžev večer. Pomagali so nam dobri ljudje in posrečilo se nam je lepo obdarovati nad 130 otrok. Posebno veseli so bili revnejši otroci, ko jim je sv. Miklavž prinesel tudi obleko.

Proti koncu decembra so nas prijetno iznenadile velike klare iz Ljubljane z igro: »Roksana«.

Božični dnevi so bili za nas dnevi veselja. Pele smo namreč na koru ljudske, pa tudi umetne pesmi med sv. mašo. V teh dneh je v naši cerkvi tudi tridnevna pobožnost na čast sv. Rešnjemu Telesu. Pridno smo se menjavale in klečale pred Najsvetejšim vse tri dni.

Po novem letu smo sklenile igrati prelepo Mlakarjevo igro: »Izgubljena Marta«. Vendar smo to igro igrale šele v aprilu, ker je bila tedaj uprizoritev te igre nemogoča radi tehničnih neprilik.

Velikonočne procesije smo se udeležile polnoštevilno v uniformah, kakor tudi procesije na praznik sv. Rešnjega Telesa.

Sredi aprila smo igrale Mlakarjevo igro: »Izgubljena Marta« v dvorani Zadrुžne gospodarske banke. Priprave so bile velike. Vendar pa smo pozabile na vse delo in ves trud, ki smo ga položile v to igro, ko smo imele na dan uprizoritve neverjetno dobro obiskano obširno dvorano. Igro je režiral z velikim uspehom in z veseljem nadarjeni član Ljudskega odra v Mariboru dijak g. Kumer Franc. Velika zanimivost so bili pri tej igri krasno naštudirani plesi, ki so jih igralke pohvalno izvajale. Ko nam je že ta igra tako lepo uspela v Mariboru, smo šle z njo gostovat k Sv. Trojici v novo dvorano trojiškega Prosvetnega društva. Tudi tam smo odigrale to igro v splošno zadovoljstvo gledalcev.

Mesec maj nam je bil posebno drag. Po svojih močeh smo vse pridno obiskovale otroške šmarnice, pri katerih je vsak dan pela Frančiškova mladina. Splošno moramo reči, da smo v tem letu precej gojile petje.

Da je naše društvo letos tako dobro delovalo in doseglo toliko uspehov, se moramo v prvi vrsti zahvaliti predsednici, ki je za nas žrtvovala vse svoje moči.

Še to in ono bi lahko zapisala. Vendar naj to zadostuje in priča o našem vztrajnem delu in navdušenju za društvo vel. sester sv. Klare v Mariboru.

V Mariboru, dne 1. julija 1940.

Joža Čebulj

t. č. podpredsednica in tajnica

Zveza velikih Klar v Ljubljani leta 1939/40.

Letos se ljubljanske klare niso kaj prida oglašale v »Cvetju«, pa ne morda zato, ker bi bile manj delale kot lansko leto. Reči moramo po pravici in resnici, da je bilo zastavljeno in izvršeno načrtno delo večje od onega prejšnjih let. Da dobimo celotno pregledno sliko, moramo seči nazaj do lanskoletnih velikih počitnic.

Te so bile v znamenju kongresa Kristusa Kralja. Naša ZVSK je sklenila, da nastopi na kongresu z vsemi svojimi članicami v Ljubljani, Mariboru in Celju in je zato stavila svoje sile na razpoloženje glavnemu kongresnemu odboru. Določeno je bilo, da vse klare sodelujejo v uniformah in s svojimi prapori v veličastni Kuretovi igri: »Božje kraljestvo« na Stadionu, pri sprejemu kardinala-legata in glavnih sv. mašah na Stadionu. To je zahtevalo veliko osebnih in gmotnih žrtev, ki so jih pa vse klare rade doprinesle, saj je šlo za čast evharističnega Zveličarja in povzdigo Njegovih slovesnosti pred celo javnostjo in zastopniki tujih narodov. V petek 28. julija so dospele mariborske in celjske klare, pod vodstvom o. Antona, vikarja celjskega kapucinskega samostana, ki je ves čas njihovega bivanja v Ljubljani požrtvovalno in skrbno pazil na svoje varovanke. Prenočišče in hrano so dobile pri frančiškankah misijonarkah na Mirju. Matere misijonarke so morale glede hišnega reda zamižati kar na obe očesi. Pod vodstvom o. voditelja smo si ogledale pri uršulinkah razstavo cerkvene umetnosti, kjer je imela umetniško navdahnjena predsednica celjskih sestric prvo besedo, nato pa še špansko boljševisko razstavo (propagando španskih in ruskih brezbožnikov) v Akademskem domu. Kar z grozo nas je navdajalo, kar smo tam videle. Popoldan je bilo pa že treba iti k vaji za igro na Stadion, ki ga je večina mariborskih in celjskih klar ob tej priliki prvič videla. V soboto zvečer, 29. julija, smo ob svitu reflektorjev in plamenic vse klare nastopile na Stadionu pri igri »Božje kraljestvo«. Prišle smo pod 3 prapori in zavzele v svojih sinjih plaščih kar dvoje stopnjišč. Bilo nas je vseh 74: Celjank 26, Mariborčank 16 in Ljubljančank 32, tako da so lahko tvorile one eno skupino, me pa drugo. Igra je bila res nekaj veličastnega. Kako je vplivala na velikanske množice v Stadionu mogočna beseda Mihaelova z zborom angelov in nasproti Antikrist s svojimi pristaši! Po igri nas je pa zbral kakor dober pastir ovčice, o. voditelj okoli sebe in nas ob enajstih ponoči srečno vse pripeljal domov na Mirje, kjer smo ob polnoči imele pred izpostavljenim Najsvetejšim molitveno uro. Pri polnočnici, ki jo je daroval o. voditelj, je pristopilo 50 klar k sv. obhajilu. Bil je to krasen zaključek tega težavnega, pa lepega dne in obenem blagoslovljen začetek viška kongresnih dni, nedelje, 30. julija. Precej težko smo se zjutraj spravile pokoncu, pa je bilo treba na Stadion k slovesni sv. maši kardinala-legata Hlonda. Stale smo tam prav poleg tribune in vse dobro videle. Lepi dnevi kongresa Kristusa Kralja nam bodo vedno ostali v najlepšem spominu. V ponedeljek, 31. julija so se naše mariborske in celjske sestrice poslovile od nas. Z o. voditeljem smo jih spremile na kolodvor ter se s kitami cvetja poslovile od obeh predsednic ter vseh tovarišic, katere je zopet prevzel pod svoje skrbno varstvo o. Anton. To je bilo poslavljanja in obljubljanja na skorajšnje svidenje in mahanja z robčki. Pristrčno in živahno slovo bi bilo na ljubljanskem kolodvoru zbudilo skoro več pozornosti, kakor uro poznejši odhod kardinala-legata samega, kateremu je prisostvovala naša klarska delegacija.

Dogodki kongresnih dni so nam pokazali, kako važno je za skupno

stvar, da se ohrani tesnejši stik med klarami v Sloveniji. Sesticam v Mariboru in Celju so se ljubljanske klare oddolžile v dneh 18. in 19. novembra, ko smo prišle v obe mesti gostovat z igro prof. Mlakarja »Roksano«, ki je dosegla popoln uspeh.

Ob začetku lanskoletnih počitnic smo na praznik sv. Petra in Pavla naredile lep izlet v Gozd-Martuljek in v Kranjsko goro. V idilični gozdni kapelici v Martuljku je ob pol dvanajstih dop. maševal za nas o. voditelj, ki mu je stregel g. prof. Maks, kateri se je ljubeznivo odzval našemu soglasnemu vabilu na izlet. Po obedu in igranju smo jo peš mahnile v Kranjsko goro, kjer smo se utaborile pri Šumu Pišence in se tam zabavale, dokler ni prišel čas vrnitve. Izleta se je udeležilo 19 klar.

(Se nadaljuje.)

O. STANKO MARIJA:

Ob 100-letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja

Sad tega kapitlja je bila tudi ustanovitev nove postojanke v frančiškanski Umbriji, v Assisiju, kamor je m. ustanoviteljica peljala vse kapitularko, da tu, v domovini sv. Frančiška, ob spominu na njegovo priprostost, ljubezen do Križanega, presv. Device in do uboštva, pred odhodom v daljne kraje napolnijo svoja srca z njegovim duhom. Določila je, da v novi hiši, ki jo je imenovala »Naša Lj. Gospa od rož« in ki jo samo cesta deli od bazilike Marije od angelov s slovito kapelico Porcijunkulo, vsakodnevno 3 frančiškanke misijonarke opravijo pobožnost, da obišejo troje svetišč v baziliki: Porcijunkulo, sobico, kjer je umrl sv. Frančišek in kapelico rož ter molijo po namenu m. generalke. Hiša FMM stoji deloma na zemlji, kjer je najbrže sv. Frančišek s prvimi brati imel glasoviti kapitelj »delle stuoie« (slamnjač) in od koder je razposlal v misijone svoje učence, med njimi tudi prve maroške mučence.

Kakor je m. ustanoviteljica posnemala serafinskega očeta v ljubezni do uboštva, — najboljši dokaz za to je ustanovitev prve pariške hiše, v nekdanjem hlevu, in obeh hiš v Bragi na Portugalskem, domovini sv. Antona Pad., — tako je hodila po njegovih stopinjah tudi v ljubezni do gobavcev. Ne da bi pomišljala, se je odzvala prošnji tirolskega patra

Wehingerja, ki je v Mandalay-u v severni Birmaniji ustanovil prvo bolnišnico za gobavce, da mu pošlje svoje misijonarke na pomoč. Kakšen duh serafinske požrtvovalnosti in junaške ljubezni je vladal že tedaj v družbi FMM, priča odziv na vabilo m. generalke, naj se oglasi prostovoljno 6 redovnic za to nevarno in silno težko službo. Oglasilo se jih je čez tisoč! Januarja 1898 so že začele z deli usmiljenja med gobavci. Kmalu nato so prevzele drugo tako bolnišnico v južni Birmaniji v Rangoonu, dalje na Japonskem v Biwasakiju in državno bolnišnico za gobavce na Madagaskarju. Danes oskrbuje družba 10 bolnišnic za gobavce v Južni Aziji in Afriki.

M. ustanoviteljica se je dobro zavedala, da brez velikih gmotnih žrtev ne bo mogla vzdrževati svojih številnih ustanov po celem svetu. Zato jim je postavila za temelj delo. Odprla je v raznih hišah, zlasti v Evropi, delavnice (ateliers) za vezenje, čipkarstvo, tkanje preprog, slikarstvo in kiparstvo, ustanovila je 2 lastni tiskarni: v Vanves-u pri Parizu in Quebecu v Kanadi in skrbela, da jima ni zmanjkalo dela. Sama je bila izborna pisateljica in je napisala vrsto del, ki kažejo bistrost duha, ostrino opažanja, poznanje sveta in njegovih zahtev, predvsem pa globoko, v iskreni ljubezni do Boga, Marije in sv. Cerkve ter Frančiškove ustanove zasidrano versko miselnost.

Razen že omenjenih konstitucij, Coutumiers in Obrednika, je napisala za misijonarke mnogo spisov upravno-organizatoričnega in vzgojno-didaktičnega značaja. Njeno največje delo so »Liturgična in frančiškanska premišljevanja za vse dni v letu«, ki jih je izdala 1897. leta. Obsegajo 5 debelih zvezkov, vsak po 500—600 strani. Prej je že izdala »Marijin mesec« in »Mesec sv. Jožefa« z vsakodnevnimi premišljevanji. Bila je tudi odlična hagiografinja in zajemalo jo je zlasti življenje frančiškanskih svetnikov. Napisala je »Življenje sv. Paškala Baylonskega« in »Življenje sv. Antona Padovanskega«, ki je doživelo 3 izdaje v 65.000 izvodih. V spisu »Devica in mučenica« ali »Življenje sv. Evkratide« opisuje tako živo dogodke iz prvih časov krščanstva, da nas delce kar spominja na znano Wisemannovo Fabiolo. Na željo p. Pacifika da Vicenza, poznejšega generala in več drugih frančiškanov, je zbrala tudi vse spise, ki so se nanašali na delo p. Bernardina da Portogruaro za ustanovitev družbe FMM v knjigi »Spomini na mons. dal Vago«, ki je bila po njeni smrti tiskana z naslovom »Neizdani spomini m. Marije od Trpljenja«.

Vsa ta dela je napisala v prostem času, ki si ga je odtrgala od potrebnega počitka, ko se je, vsa izmučena od dolgih in napornih potovanj, vračala domov, v neprestanem trpljenju vsled napadov srčne slabosti in vodeničnosti, kateri je bila podvržena. Ime, ki ga je v mladosti prejela kot postulantinja klaris in pozneje kot tretjerednica, Marija Žrtev Jezusova, je torej s polno pravico nosila.

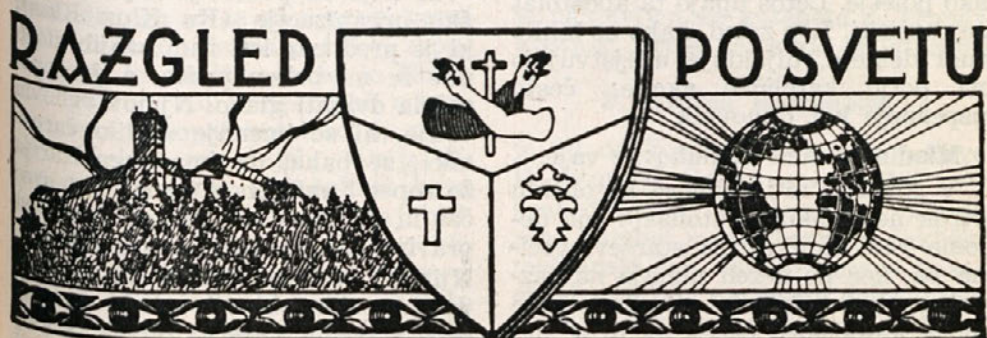
Kakor je m. Marija od Trpljenja sama sveto živela, tako je učila svetosti tudi svoje redovnice. Neštetokrat jim je v nagovorih in okrožnicah ponavljala, da se morajo, če hočejo biti dobre misijonarke, na zemlji vsemu odpovedati, da postanejo popolnoma Jezusove. Pripravljene morajo biti na vse žrtve in moči zanje naj zajemajo iz presv. Reš. Telesa, ki ga dnevno prejemajo, in ki ga imajo v vseh hišah ves dan v molitev izpostavljenega. On je središče njihovega življenja in On bo nadomestil, kar nedostaje šibki naravi. Zatajevanje, molitev in pokorščina so peruti, ki dvigajo dušo k Bogu in jo posvečujejo.

Dosledno izvajanje takih nauk mora roditi svetnike, kar se je tudi zgodilo. Gospod je sedmim frančiškankam misijonarkam Marijinim naklonil palmo mučeništva, največje plačilo za zvestobo na zemlji. V bokserski vstaji 1900 so bile v Tai-ien-fu v provinci Šan-si na Kitajskem zaradi sv. vere obglavljene m. prednica Marija Hermina in 6 njenih misijonark, obenem z njimi pa 5 frančiškanov: 2 škofa, apost. vikar Grassi, mons. Fogolla; 2 patra in en brat. Skupaj so delovali in trpeli v misijonih in skupaj so bili kronani. Ko je m. ustanoviteljica zvedela to novico, je šla najprej v kapelo, da Bogu daruje prve krvave žrtve svoje družbe, nato je pa dala sklicati vse redovnice in jim, oprta vsled slabosti na dve sestri, objavila: »Otroci moji, Bog je dal sv. Frančišku milost, da je imel 5 sinov mučencev, in v svojem veselju je zaklical: Sedaj lahko zares rečem, da imam 5 pravih „Manjših bratov“! In jaz, hčerke moje, morem reči, da imam 7 pravih frančiškank misijonark Marijinih. Hiša sv. Paškala Baylonskega v Tai-ien-fu je porušena. M. Marija Hermina in vse naše sestre so umorjene. To je mojih 7 žalosti in mojih 7 radosti« In velika žena je med solzami navzočih sester z močnim glasom intonirala »Te Deum«. — Sama je pozneje izdala izčrpen »Življenjepis m. Marije Hermine od Jezusa in njenih tovarišic«, gotovo redkega slučaj, da ustanoviteljica opisuje mučeništvo svojih hčera.

(Se nadaljuje.)

Smrt prve Frančiškanske misijonarke Marijine v Ljubljani

Dne 11. julija t. l. je umrla sestra Maria Magdolna agreganistinja, v svetu Hermina Srtarovics, previdena z zakramenti naše Matere sv. Cerkve. Bila je v 44. letu svoje starosti in v 20. letu redovnega življenja. Molite za njo, vrnila vam bo pred Bogom!

P. HUGO:

Birma na morju.

Ameriški pomožni vojni škof msg. O'Hara, ki je bil nedavno posvečen, je na svojem prvem vizitacijskem potovanju birmal 40 odraslih pomorščakov, častnikov in navadnih mornarjev. Zgodilo se je to na bojni ladji Lexington, ki je bila na potu v San Francisco. Mornarji so pač vsepovsod svojevrstno misijonsko

polje, ki je bilo do najnovejšega časa precej zapuščena loza. Zdaj v obmorskih krajih že obstoja »Pomorski apostolat«, ki gre za njimi na morje, kjer so doma. Končno jim je sledil še škof, da jih tam birma. Msg. O'Hara, član redovne družbe sv. Križa in bivši rektor slovitega notredamskega vseučilišča, je v modernem apostolatu zrasel.

Katoliška akcija deklet.

Na takozvanem divjem zapadu v Ameriki je vse polno modernih poganov, krščenih in nekrščenih, med katerimi je pa mnogo sprejemljivih za Kristusovo blagovest. Lepo polje za katoliško akcijo. Pa so si dijakinje Roženvenskega kolegija v Chicagi, ki ga vodijo dominikanske sestre, mislile, kaj pa če bi me v počitnicah tem ljudem ponesle Kristusovo blagovest. Rečeno storjeno. Najprej so se za to temeljito pripravile. V slovitim Mundeleinovem semenišču so obiskovale dveletni kurz za laiške apostole. Nato so pod vodstvom dveh sester šle na delo v škofijo Oklahoma. Mala, versko zapuščena mesta so si izbrale. Najprej so prinesle v dotično mesto snubujoče letake. Same so jih nalepile po vidnih mestih in trgovce so prosile, da jih izpostavijo. Ko je bila javnost pripravljena, so pa prišle oznanjat blagovest Gospodovo. Po enem ali dveh temeljitih govorih, katerih so imele 24 pripravljenih, so dajale odgovore na razna vprašanja. To je bilo lansko poletje. Letos upajo ta apostolat še razširiti. Lep zgled, kako se lahko tudi dekleta, dijakinje udejstvujejo na polju katoliške akcije; često uspešneje kot duhovnik.

Mladinski dom za duhovne vaje.

V Ameriki niti polovica katoliških otrok ne obiskuje katoliških šol, deloma radi zanikrnosti staršev, večina pa, ker po deželi nimajo na razpolago katoliških šol. Za te otroke mora katoliška Cerkev na drug način poskrbeti, da ne utonejo v modernem poganstvu. Na razne načine jih skuša zajeti in versko vzgojiti: potom nedeljskih šol, počitniških in večernih kurzov, laiške kateheze itd. A vsi ti nadomestki so končno le nadomestki, ki kaj radi klonejo pred nasprotnimi vplivi. Da bi to mladino versko poglobili, so začeli z domovi duhovnih vaj, nalašč zanjo. Prvi tak dom je zamislila škofija Lafayette v državi Louisiani. Zgradili so ga s finančno pomočjo vse škofijske du-

hovščine. V njem se bo čez nedeljo zbirala šolska mladina javnih šol, da se versko poglobi. Prvi poskusi, ki so dali povod za ta dom, so se zelo dobro obnesli. Vedno večje število dijakov iz pokrajinskih mest se pri-glaša za duhovne vaje.

Mehika upa.

V Mehiki so imeli predsedniško volitve. Izvoljen je bil general Manuel Avila Camacho, bivši minister za narodno obrambo. Katoličani upajo, da bodo pod njegovo vlado lažje dihal. Tako sklepajo iz njegove preteklosti, ki ga priporoča kot zmernega in strpnega moža. Njegov brat Maximilo je guverner zvezne države Puebla, kjer Cerkev uživa še največ prostosti. Mati obeh je nedavno umrla v neki sestriški bolnišnici v Mexico City. Njene zadržane so se po dolgem času udeležile tudi civilne oblasti. Vse to kaže, da novi predsednik Manuel Camacho Cerkev ne bo tako pestil.

K. K. K. zopet straši.

Ti trije K. pomenijo tajno ameriško organizacijo (Ku Klux Klan), ki je pred par leti radi svojih zločinov že na boben prišla, a je zopet začela dvigati glavo. Njihov vrhovni vodja, ki se imenuje »veliki čarownik«, se baha, da ima organizacija že zopet 5 milijonov članov kot svoj čas in da raste kot plevel. Drugi pa pravijo, da jih šteje kakih 300.000. Njihovo posebno veselje, ki je gotovo satansko, obstoji v tem, da najrajši v bližini kake katoliške cerkve, sredi noči našemljeni žgo s cunjami ali s slamo ovit križ, da s tem pokažejo svoje sovraštvo do katolicizma. Med njimi so tudi protestantski pastori. Tako je njihov vodja za državo New Jersey bivši baptistovski pastor A. M. Young. Pod njegovim vodstvom je bil zunaj tamkajšnjega mesteca Roselle sežgan 30 čevljev visok križ. Je menda satan res že spuščen na svobodo, da se v končnem dvoboju pomeri s Kristusom in tudi končno veljavno za vedno podleže.

Nova odkritja o sv. Mali Tereziki.

Nemci so dognali, da je bila sv. Mala Terezija po očetovi strani nemškega pokoljenja. Že njeno družinsko ime je dalo slutiti, da ni čiste francoske krvi. Martin, to je njeno družinsko ime, je bolj nemško kot francosko. Dobro poznan veljak tega imena je bil paderbornski škof in bogoslovni pisatelj Konrad Martin. To je napotilo kapucinskega pater Mihaela Baeuerle, ki je z družino Martin v sorodu, da je začel sestavljati rodovnik sv. Terezike. Ni mu bilo treba iti daleč nazaj, da je dognal njen nemški izvor po očetu. Tega oče, tedaj njen stari oče, je bil doma v Črnem lesu. V začetku napoleonskih vojsk se je kot izučeni urar v Franciji ustanovil. Postal je Napoleonov vojak. Do kapetana je avanziral. Njegov prvorojenec Ludvik je bil oče sv. Male Terezike.

Bi utegnil prav imeti.

O znanem škotskem modroslovcu Davidu Hume vemo, da je bil načelno nasprotnik vsake nadnaravne vere. Radi tega so se ga njegovi verni rojaki ogibali. Nekdo je takoj zapustil kraj in družbo, če se je Hume ondi pojavil. Ko je nekoč ob njegovem vstopu zopet hotel oditi, ga je prestregel in mu dejal: »Priatelj, ostanite, ostanite, saj enkrat bova itak morala na večno skupaj biti. Kajti oba se bova enkrat v peklu znašla, jaz, ker nisem imel vere, vi pa, ker niste imeli ljubezni.« Zmota je pač treba radikalno bojkotirati, ne pa osebe, ki je v zmoti, razen če je nevarnost okuženja. Za tak slučaj pa celo apostol ljubezni sv. Janez pravi, naj dotičnega niti ne pozdravljamo, da se ne udeležimo njegovih hudobnih del.

Spremembe v naši provinci.

Na provincialnem kapitlju, ki se je od 8.—11. julija vršil v Ljubljani, pod predsedstvom preč. p. gen. vi-

zitorja Benjamina Ryzinski, so se izvršile sledeče izvolitve, nastavitve in premestitve: **Provincialno vodstvo:** Dr. p. Gracijan Heric je bil ponovno izvoljen za provinciala. Za njegovega namestnika ali kustoza p. Teodor Tavčar. Za svetovalce ali definatorje pa: Dr. p. Angelik Tominec, p. Gabriel Planinšek, p. Salezija Glavnik in p. Karel Dijak. Za tajnika provincije p. Feliks Tavčar. Za prokuratorja pa dr. p. Stanislav Marija Aljančič. Druge spremembe so pa sledeče: **V Ljubljani:** Dr. p. Angelik Tominec, samostanski vikar in kurat v kaznilnici. P. Benvenut Winkler je prestavljen v Nazaret kot misijonar. P. Engelhard Štucin pride v Ljubljano za prefekta v kolegiju in za kaplana. **V Novem mestu** je p. Leonard Kalac postal samostanski vikar. **V Nazarjih** je p. Kerubin Tušek postal gvardijan. **V Brežicah** je p. Ernest Jenko postal samostanski vikar. Nanovo pa je nastavljen tam p. Mariofil Jelenc. **V Maribor** je nanovo prišel p. Emerik Landergott. Na **Brezje** je prestavljen p. Jožef Aljančič. **V Šiški** je nastavljen za kateheta p. Otmar Vostner. Drugo je ostalo pri starem.

P. Gratus Kostanjšek

je bil odlikovan z redom sv. Save IV. stopnje. Odlikovanec je bil večkrat definator in gvardijan ter je zdaj katehet v Mariboru na dekliški meščanski šoli. Odlikovanje si je zaslužil s svojim uspešnim delovanjem v katehetskem poklicu. P. Gratus dobro pozna svoje učenke, se zanje zanima, tudi ko dovršijo meščansko šolo, in je žalosten, če o kateri zve kaj slabega; nasprotno ga pa vsak uspeh in vsaka pohvala biveše učenke razveseli. V največje veselje so mu one učenke, ki tudi po izvršeni meščanski šoli izpolnjujejo verske dolžnosti. Sedaj vzgaja že drugi rod; med svojimi učenkami ima hčerke svojih bivših učenk. Iskreno čestitam!

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Poročilo o predavanju o Podpornem odseku III. reda sv. Frančiška.

Zakaj je potrebno, da morajo biti člani Podpornega odseka naročeni na Cvetje z vrtov sv. Frančiška?

Kakor bo že pozneje bolj potanko razloženo, ima Podporni odsek veliko izdatkov zaradi pošte in raznih dopisov. Še neprimerno večji izdatki pa bi bili, ako bi morali na vsa najrazličnejša vprašanja vedno sproti odgovarjati in sicer vsakemu članu Podpornega odseka posebej. Zato si Podporni odsek III. reda zelo veliko prihrani s tem, ker na tista vprašanja, o katerih sluti in ve, da imajo važnost ne samo za enega, ampak za mnogo članov tega odseka, enostavno odgovarja v glasilu III. reda »Cvetju«. Podporni odsek III. reda je itak povsem združen s III. redom sv. Frančiška, zato je bilo edino prav in umestno, da si je tudi Podporni odsek izbral glasilo »Cvetje«, ki je glasilo III. reda.

Koliko je treba prispevati pri Podpornem odseku III. reda?

To je zelo različno, kakor so različne potrebe posameznih članov Podpornega odseka in kakor so različni tudi njihovi dohodki, ki jih imajo. Člani Podpornega odseka so deloma iz mest, deloma z dežele. Tisti člani, kateri so doma z dežele, imajo po večini v svoji domači hiši izgovorjeno prosto stanovanje, ki jim ga seveda ni treba plačevati, zato

potrebujejo tudi toliko manjše pokojnine na svoja stara leta. Med člani Podpornega odseka pa so tudi taki, kateri so se mesta tako navadili in so jim vsi svojci pomrli, tako da nujno morajo ostati v letih starosti in onemoglosti v mestih, ter si najeti primerno stanovanje, katerega morajo seveda tudi plačevati. Zato je razumljivo, da taki člani potrebujejo mesečno veliko večjo vsoto, če hočejo živeti človeka dostojno življenje. Dalje so med člani Podpornega odseka tudi mnogi taki, ki že dobivajo od ene ali druge strani kako pokojnino, s katero pa ne bi mogli shajati, zato je nujno potrebno, da tudi oni dobivajo gotovo četudi manjšo vsoto na mesec, da si morejo svojo pokojnino nekako dopolniti.

To so razlogi, vsled katerih je bilo ob ustanovitvi Podpornega odseka določeno, da naj bo več različnih razredov — imamo jih devet — da more vsakdo, ki se vpiše v Podporni odsek, izbrati tisti razred, ki je njemu najbolj primeren. Kdor ve, da bo na stara leta potreboval večjo vsoto, se vpiše pač v višji razred, kdor ve, da mu je taka vsota nepotrebna, se pa vpiše v tisti nižji razred, pri katerem ve, da mu bo zadostoval za življenje. Seveda so različni tudi dohodki posameznih članov Podpornega odseka. Kdor več zasluži, se lahko takoj spočetka vpiše v višji razred, pa pozneje, ko se njegove gnotne razmere zboljšajo, prestopi v tisti višji razred, kateri se mu zdi potreben. Jasno je, da lahko nemoteno vsakdo prestopi iz višjega razreda v nižji razred ali pa obratno, kakor je komu drago.

Koliko se pa dobi v letih starosti in onemoglosti mesečnih prispevkov?

To je pač najvažnejše vprašanje za vsakega, ki pristopi v Podporni odsek III. reda, koliko bom dobil, ko obnemorem? Štvar je pač tukaj zelo različna. Vsak pameten človek, že sam po sebi ve, da kdor manj plačuje, bo tudi manj prejemal in kdor več plačuje, bo tudi več prejemal. Prav tako vsak razumen človek ve, da bo tisti, ki je dalje časa vpisan v Podporni odsek, prejemal več, kakor tisti, ki je vpisan samo kakih pet ali šest let. Ali če hočete, da povem s številkami, jasno je, da bo tisti, ki plačuje din 100.— mesečno deset ali petnajst let, prejemal neprimerno več, kakor tisti, kateri plačuje recimo samo 20.— ali 30.— din mesečno in že po šestem ali sedmem letu, odkar je vpisan, pride v leta starosti in onemoglosti. Natančnejših števil, koliko bo vsakdo dobival, tu ne moremo ponavljati, ker bi bilo preveč dolgozvo, na vpogled jih imajo člani, ki so že vpisani, na svoji polici, kdor pa še ni vpisan, pa lahko piše in dostavi se mu bodo splošni pogoji Podpornega odseka. Če je pa slučajno v Ljubljani, se pa lahko oglasi v pisarni »Pax et bonum« v frančiškanskem prehodu istotam.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

V Brezicah ob Savi je umrl meseca maja vzoren tretjerednik **Jožef Kukovica**. Priporočamo ga bratom in sestram v pobožno molitev.

Preč. g. Jožef Sigl. — Teharje. Dne 25. jun. je umrl na Teharjih pri Celju vpokojeni župnik g. J. Sigl. Čez tri leta bi bil zapel zlato mašo, pa je Bogu drugače dopadlo. Pokojni je bil rojen leta 1865. v Rogaški Slatini. Kaplanoval je v Kamnici pri Mariboru, župnik pa je bil v Trbonjah in v Dramlajah. Povsod je bil priljubljen radi svoje srčne dobrote. Rajni

je slovel po vsej škofiji kot izboren pevec. Naj na večno prepeva v nebeskem zboru!

† **Preč. g. župnik in duh. svetnik Anton Zore.**
— **Mirna peč.** Dne 20. maja je v Mirni peči pri Novem mestu mirno v Gospodu zaspal g. Anton Zore, dolgoletni voditelj tretjega reda. Rajni se je rodil v Šmartnem pri Tuhinju, 4. januarja 1871 kot sin uglednega katoliškega nadučitelja. V mašnika je bil posvečen 23. julija 1898. Kot kaplan je služboval v Fari pri Kostelu, v Št. Rupertu pri Mokronogu in na Krki pri Stični. Leta 1907. je prišel za župnika v Mirno peč, kjer je ostal do svoje smrti, torej 33 let. Vsa ta leta je vneto vodil tretjeredno skupščino v Mirni peči. Dve leti po prihodu v faro za župnika je bil v mirnopeški farni cerkvi sprejet v tretji red 12. novembra 1909.

Pokojnika so daleč naokrog poznali zaradi njegovega dobrega srca in požrtvovalnosti, ki jo je kazal v vsem svojem delu. Trajen spomenik v mirnopeški fari si je postavil s cerkvijo, katero je začel zidati tik pred svetovno vojno. Ko pa je izbruhnila vojna, so mu pobrali skoraj vse delavce in od tedna do tedna je moral iskati novih. Kljub temu pa je dokončal veličastni božji hram in župljani, ki so videli v nemo svojega dušnega pastirja, so tudi sami pomagali po svojih najboljših močeh in pokrili stroške za novo cerkev. — R. I. P.

Rocno. Smrt je zopet obiskala našo skupščino. V petek 14. junija je rešila iz zemske ječe s. **Heleno Mušič** iz Vikerč, lepo z vsem opremljeno za večnost. Bila je samska, stanujoča pri svoji sestri Ani omoženi Mrovlja, ki ji je lepo stregla v njeni zadnji, dolgi in težki bolezni. Tiha, skromna, pobožna duša je bila. Kako jo je vse spoštovalo in ljubilo, se je zlasti pokazalo ob njeni smrti in pogrebu. Tretji red, v katerem je bila nad 30 let, in Marijina družba sta tekmovala, kdo ji bo lepše izkazal zadnjo čast. Vsa v cvetju je ležala na mrtvaškem odru in njen pogreb 16. jun. na smledniško pokopališče je bil tako veličasten, kot že zlepa ne eden. Grob so ji kar zasuli s cvetjem. Znamenje, da prava pristna pobožnost še vedno najde priznanje, v življenju in ob smrti. Počivaj v miru, draga sestra!

Nova knjiga

Dr. Andrej Snoj: Uvod v sv. pismo nove zaveze. Ljubljana 1940. Jugoslovanska. Cena broš. din 55, vez 72.

Pred petimi leti je isti veščak v svetopisemski vedi novega testameta, obenem z dr. Pečjakom in dr. Jeretom, podal novo moderno izdajo evangelijev. Štiri leta za tem je od istih sledilo ostalo sv. pismo novega testameta. Zdaj je sam napisal uvod v sv. pismo nove zaveze. Pred vsem je namenjen njegovim slušateljem kot učbenik. Je tedaj strogo znanstveno delo. A bo gotovo dobrodošlo tudi laikom inteligentom, ki so se zadnje čase tudi pri nas začeli poglobljati v to knjigo knjig. Za pravilno umevanje njene božje vsebine ni potrebna samo pravilna razlaga, ampak tudi tak uvod. Zdaj, ko smo v posesti obeh, le pridno berimo sv. pismo. Božje pismo je nam izgnancem v babilonski sužnosti tega sveta.

D A R O V I

Za tiskarno: 100 din: Skupščina III. reda, šmartno - Slovenjgradec; **50 din:** Ulčar Ivanka; **20 din:** Miklavčič Rozalija; **po 10 din:** Potočnik Franc, Uranič Helena, Zormar Ernestina; **5 din:** Andoljšek Marija; **3 din:** Selan Ivanka; **po 2 din:** Kotar Marija, Šušmelj Ivana.

Za frančiškanske misijone: 782 din: Neimenovani, Maribor; **po 100 din:** Neimenovana, Maribor, za krst otroka na ime Marija, Neimenovana, Maribor, za misijone p. Baptista Turk, Stupan Terezija, Maribor, za krst otroka na ime Mala Terezija; **98 din:** Neimenovani, Brežice (po p. Konstantinu); **92 din:** Barkovič Marija, Brežice; **50 din:** Šuman I.; **33 din:** Šola v Dobovi; **po 24 din:** sestre »Stupan«, Škofca Fr. in Jož. (za misijonsko družbo); **22 din:** Škofca Frančiška; **po 20 din:** Ketiš Ferdinand, Vipotnik Ana, Vodopivec Neža; **16 din:** Štupca Antonija; **15 din:** Blažič Ivana; **14 din:** Kralj N.; **po 12 din:** Kukovič Ana, Princ Jasna, Princ Svetozar, Princ Štefanija, Seligo Albin, Seligo Emil, Seligo Irma, Seligo Oskar, Štupca Marija, Štupca Marija; **po 10 din:** Čapl Marija, Kirbiš Marija, Ratej Franc; **6 din:** Dr. Veble Andrej; **5 din:** Špur Marija; **4 din:** Zajec Karla.

Za kitajskega misijonarja: 3.200 din: Nabrali tretjeredniki v Mariboru; **1.028 din:** Neimenovani po preč. g. Guzeju Juriju, Bočna - Gornji grad; **1.000 din:** Skupščina III. reda, Novo mesto; **610 din:** Skupščina III. reda, št. Ilj pod Turjakom; **500 din:** Ana N., Ljubljana; **350 din:** nabrala Redenšek Barbka, Ljubljana; **po 300 din:** Neimenovana, št. Ilj - Velenje, Henigsman Ivan, Semič; **po 200 din:** Neimenovana, Ljubljana (po fr. vrtarju), več neimenovanih (po p. Otmarju), Skupščina III. reda, Kamnik, Skupščina III. reda, Nazarje; **195 din:** Več neimenovanih (zbrala Pečan Fr.); **170 din:** zbrala Kocbek Vilma, Mozirje; **165 din:** štruelj Frančiška, Mozirje; **po 130 din:** Skupščina III. reda, Dovje - Mojstrana, zbirka tretjerednikov (po Koser Pavlini), Vitanje; **115 din:** zbrala Montenari Ana, Radeče - Z. m.; **105 din:** Filipič Marija, Vel. Ned.; **po 100 din:** Gradišnik Lizika, Vojnik, Habid Terezija, Maribor, J. M. tretjerednica (po p. Odilu), Jelovec Mici, št. Jernej, Jeré Elizabeta, Ljubljana, Jurjevič Marija, Celje, Kos Marija, Cerklina, Leitgeb Ivan, Jesenice - Fužine, Milavec Ana, Sp. Rečica o/ Savinji, Moder Elizabeta, št. Vid n/ Lj., Okorn Ana, Senčur, Skerbinjek Marija, Sv. Lovrenc na Poh., Skupščina III. reda, Stična, Štupca Marija in Antonija, Maribor, Švigelj Antonija, Begunje, Virjent Cilka, Ljubljana, **81 din:** Skupščina III. reda, Mavčiče - Smlednik; **po 70 din:** Dežman Frančiška, Peganc Jernej, Regoršek Kristina, Sever Helena; **po 60 din:** Goršek Marija, preč. g. Sinko Franc; **po 50 din:** dve neimenovani, preč. g. dr. Aleš Ušeničnik, Čik Terezija, darovano iz Čušperka (po p. Karlu), Demšar Frančiška, Golar Marija, Hribovšek Antonija, Juvanc Julijana, Kalan Jože, Klep Ana, Kočnik Marija, Lah Neža, Langerholc Marija, Malovrh Ivana, Mlakar Marjeta, Pogladič Anton, Požar Marija, Preželj Marija, Priveršek Ana, Rataj Jera, Ravnikar Ana, Serneč Marija, Slana Marija, Stanko Marija, Svoljšak Frančiška, družina »Šerbinek«, sv. Kungota, čč. šolske sestre Marijanišče, Ljub., Štirn Katarina, Švajgar Frančiška, Tominec Marija (po dr. p. Angeliku), trije tretjeredniki, Mislinje, Unovt Helena, Votolen Kristina, Wornig Anton, Zupančič Julijana; **po 40 din:** Anžič Antonija, Cvetek Uršula, Čemažar Franca, Dimec Ana, Slana Janez, Škofic Nežka, Zadravec Marija; **po 30 din:** Neimenovana, Grabnar Anica, Hajšek Anton, Matoz Marija, Plevelj Marija, Roblek Frančiška, Žitko Marija; **po 25 din:** Neimenovana, Lj., Cimrman Neža, Kern Terezija, Mohorič Franca, Praprotnik Lucija; **po 20 din:** tri neimenovane, Bečan Marijana, Caserman Marija, Čadež Neža, Čemažar Franca, Golob Marija, Hebar Marija, J. B., M. H., Jerinc Jernej, Kavčič Marija, Kotar Marija, Krajnik Urša, preč. g. Kralj Franc, Krevs Marija, Lavtžar Uršula, Likar Marija, Lindič Jerica, Logar Marija, Oman Marija, Prevc Ana, Sirotišče čč. šolskih sester, Melje - Maribor, gdč. Smolej, Štrbenk Franc, Šubic Barbara, Tavčar Neža, preč. g. Treiber Franc; **17 din:** Kogovšek Ana; **po 15 din:** Braniselj Marija, Kovšca Frančiška, Krajnik Janez, Krnc Ana, Mirt Agata, Petrovič Marija, Tadini Ivan; **12 din:** Paul Julijana; **po 10 din:** tri neimenovane, Anderluh Helena, Benedik Marija, Cesar Marija, Čarman Janez, Dolinar Franc, Erjavc Terezija, Fajan Marija, Golob Antonija, g. Grm, Groznik Frančiška, Jager Albert, Jagodič Terezija, Jamnik Janez, Jenko Marija, Kolarič Marija, Kokalj Anton, Kolar Jakob, Kovač Ana, Krajnc Jožefa, Nabergoj Franc, Nadlučnik Jozefa, Oblak Ivanka, Oman Marija, Opeka Jerica, Pečenko Ivanka, Pilko Ana, Podboršek Ivan, Povše Neža, Prevodnik Marija, Rovšnik Jurij, Rus Ivanka, Rus Marijanca, Sajevec Franca, Slapnik Joahim, Schweiger Frančiška, Truden Marija, Virjent Marija, Vrhovec Jerica, Zadnik Marija, Zor Marija, Zupančič Ana, Žunkovič Marija, župni urad Kranjska gora; **po 5 din:** Aleš Marija, Belej Helena, Grebenc M., Krepek Anton, Naglič Leni.

Za armado sv. Križa: 423.25 din: Neimenovani iz Brežic (po p. Konstantinu) za božji grob v Jeruzalemu; **200 din:** Neimenovani, Maribor; **180 din:** nabrala Crepein Cecilija, Maribor; **137 din:** nabral Fekonja Avgust, Maribor; **71.50 din:** župni urad, Bočna - Gornji grad; **po 50 din:** Očko Frančiška, šeško Marija; **po 10 din:** Čapl Marija, Gorše Marija, Grobelnik Elizabeta, Krajnc Franc, Lah Marija; **po 5 din:** Andre Terezija, Drazimer Marija, Murko Viktor, Štubl Olga; **3 din:** Neimenovana.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.